1856. DRIE EN DERTIGSTE JAARGANG. N°. 89.

PROVINCIALE DRENTSCHE EN ASSER COURANT.

De uitgave dezer COURANT geschiedt op **Woensdag** en **Zaturdag**. De prijs is per *drie maanden* te Assen ƒ 2,30, buiten Assen franco per post ƒ 2.45.

WOENSDAG 5 NOVEMBER.

De prijs der Advertentien is va 1 tot 5 regels **f 1.00** en voor elken regel meer **15** cent, behalve 35 cent egelregt.

Vergadering van den Raad der gemeente Assen op Zaturdag den 8 November 1856, des avonds te 6 ure.

GEDEPUTEERDE STATEN der Provincie Drenthe maken bekend, dat de vastgestelde rekening wegens de enkel provinciale en huishoudelijke inkomsten en uitgaven dezer provincie over het dienstjaar 1854, tegen betaling, algemeen verkrijgbaar is gesteld bij de provinciale drukkers de heeren *H. P. A. van Gorcum en Comp* te Assen.

Assen den 31 October 1856.

Gedeputeerde Staten voornoemd,
DE VOS VAN STEENWIJK. *Voorzitter*,
W. H. HOFSTEDE, *Griffier*.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der gemeente Assen doen te weten, dat het plan der geldleening ad ƒ 6000.00, ten laste der gemeente, vastgesteld bij raadsbesluit van 22 October 1856, breeder omschreven in de beide laatste nummers der *Provinciale Drentsche en Asser Courant*, door Heeren Gedeputeerde Staten van Drenthe, bij besluit van heden, is goedgekeurd, en dat alzoo de inschrijving ten kantore van den Ontvanger dezer gemeente zal zijn opengesteld van en met 3 tot en met 10 November 1856.

Het plan ligt ter Secretarie en ten kantore van den Ontvanger ter inzage.

Assen, den 31 October 1856.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
De Burgemeester, H. J. OOSTING.
De Secretaris, KIJMMELL.

OVERZIGT DER BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN.

3 Nov.

Nopens de Italiaansche kwestie is nog niets met eenige zekerheid te melden. Men verzekert echter, dat de Napelsche Minister van Buitenlandsche Zaken eene diplomatische Nota aan de Napelsche gezanten bij de Mogendheden heeft gezonden, die de begeerte verraadt om tot eene minnelijke schikking te geraken. Men weet echter, wat diplomatische Nota's dikwijls beteekenen. De pen zoo wel als de tong dienen menigmaal om de wezenlijke gedachten te verbergen.

Menigeen maakt zich dan ook vrolijk met het Napelsche geschil en spot met de groote woorden en kleine daden van het Westen tegenover Koning *Ferdinand*, of zoo als velen hem noemen, den despoot en barbaar. En hoewel zoodanige spotternij, om het gewigt der zaak, minder gepast, ja in 't geheel niet geraden is, zoo moet men toch erkennen, dat de loop der kwestie wel aanleiding geeft tot bijtende en luimige gezegden en invallen. Immers sedert het Westen zich tot Napels wendde, dat is, sedert het uit de vredeszaal te Parijs naar Sicilie overstak om zich daar in 't belang der verdrukte menschheid te doen hooren, heeft het, of meer openlijk, of meer vertrouwelijk, *dertien* diplomatische nota's of circulaires aan Z. M. Koning *Ferdinand* doen geworden. Daaronder waren ook ultimata's of *laatste*, zelfs *aller*laatste waarschuwingen! Koning *Ferdinand* heeft die allen gewis gelezen, maar even zeker allen niet beantwoord; menig stuk heeft hij ter zijde gelegd en gedeponeerd ter griffie, dat is, in de scheurmand. Op anderen heeft hij zijn woord gezegd, en somtijds zeer kras, krasser als men dacht dat hij aan de oorlogvoerenden tegen het kolossale Rusland zou hebben durven toevoegen.

De hoofdinhoud van al de antwoorden, die het Z. M. Koning *Ferdinand II* behaagde te geven, was: *ik ben meester in mijn eigen huis*, en inderdaad, er is veel dat dit antwoord regtvaardigt. Wij hebben steeds geijverd tegen de bemoeialligheid der groote Mogendheden met kleinere zwakkere Staten, in de eerste plaats, omdat zij zoo ligt onbillijk en uit min edele oorzaken geschieden kan, maar ook, omdat wat heden bij onzen buurman wordt in 't werk gesteld, morgen ligt bij ons zelve in practijk wordt gebragt. Maar tevens erkenden wij, dat, zoo ergens en ooit eene ernstige tusschenkomst werd gebillijkt, het in Sicilie is. Koning *Ferdinand* is meester in zijn huis, maar het meesterschap wordt op zoo verschillende wijze uitgeoefend. Is het in 't algemeen verkeerd, kleine kinderen ligchamelijke straf toe te dienen, en hebben plak en roede uitgediend — groote kinderen, of liever onderdanen, met stokslagen te kastijden, als de autoriteit dat goedvindt — die tijd ligt nog veel verder achteruit. Zoodanig kindschap is niet meer van onze dagen en zoodanig meesterschap is niet meer te voeren. Een Koning, die zoo uit boozen luim gevangenen, die nog niet veroordeeld zijn, door ligchamelijke straf tot bekentenis wil drijven, is een beul en loopt gevaar van bekentenissen te verkrijgen, alleen door vrees afgeperst en *onwaar* — beschuldigingen te hooren, uit vrees voor smart geuit, die anderen, onschuldig, diep rampzalig maken. Wij weten niet, in hoeverre Koning *Ferdinand* zelf aan zulke dwingelandij schuldig is, maar zeker is het toch, dat de gevangenissen in Sicilie meermalen het tooneel waren van zoodanige menschonteerende handelingen.

Neen, zóó is geen Koning meester in zijn huis!

Die het op zulk eene wijze wil zijn, zal vallen voor de kracht van het verontwaardigd volk, dat eens zijn lijden moede wordt en zich opheft tegen geweld.

Daarom hopen wij altijd, dat het Westen, alleen door *raad* te geven, zij het dan op hoogst ernstigen toon, Koning *Ferdinand* tot beter regeringstelsel brengen zal, en gaarne staan wij het Westen het regt toe, om dien raad te doen hooren.

Voor het wezenlijk regt der menschheid op te treden — dat is ieders regt.

Wij moeten echter erkennen, dat het Westen dat vredelievend middel ook niet ongebruikt heeft gelaten, want behalve de dertien officiële nota's, door Engeland en Frankrijk aan Z. M. Koning *Ferdinand* gezonden, leverde de Engelsche pers nu reeds *twee honderd en zeventien* artikelen over die kwestie.

Daarin was gewis veel goeds, maar zeker ook veel bitters, en welligt verstikte het laatste alleen wat het eerste heilzaams had kunnen uitrigten.

De Fransche pers, altijd met het zwaard der censuur boven 't hoofd, sprak ook haar woord, maar bedaarder en meer met het ernstige onderwerp overeenkomende.

De Sardinische pers trad *een honderd en negentien* malen in de voetstappen der Engelsche, terwijl de Oostenrijksche meer terughoudend en de Pruissische bepaald tegen elke daadwerkelijke tusschenkomst of interventie is, als schendende het souvereiniteits regt.

Rusland denkt als Pruissen en schreef, naar aanleiding van het geschil, ook drie nota,s, waaronder de bekende en zoo veel opzien barende circulaire van *Gortschakoff*.

Ook de telegraaf had haar aandeel in de algemeene beweging over Napels, en de depeches, alleen te Turyn ontvangen, over den staat van het geschil, leverden een getal van *eenhonderd vijf en vijftig*.

Welk een rumoer, zoo wel in de kabinetten der Vorsten als in de bureaux der dagbladen!

Welk een drukte in de courrier- en telegraaf-wereld! En wat heeft het alles uitgerigt?

Z. M. Koning *Ferdinand* bleef die hij was, doet wat hij deed en als hij heden iets schijnt toe te geven, is het alleen, om morgen weer terug te treden, terwijl de ultramontaansche geestelijkheid haar wrevel tegen het Westen lucht geeft of lacht.

Maar wie zal het zijn, die het laatst, dat is het pleizierigst, lacht?

De toekomst houdt het antwoord hierop nog in haar schoot verborgen.

4 Nov.

De toestand van Europa baart steeds zorg en de politieke hemel wordt niet helderder.

De Parijsche vredeszaal heeft het woordje *eeuwig*, aan de besluiten binnen hare muren genomen, vereerd, maar dat is een diplomatische modeterm, wier beteekenis van luttel waarde is.

Engeland en Frankrijk, de beide groote en magtige boedelredders van Europa, verlieten de zaal des vredes met gehuichelde vriendschap.

De een plukte lauweren op het oorlogsveld en oogstte eer en roem bij de volkeren, terwijl Engeland, groot van woord en klein van daad, een ruim aandeel in de kosten betaalde.

Frankrijk werd door Rusland op zeer beleefde diplomatieke wijze bejegend, terwijl de gezanten van den Czaar tegen over die van Albion eene afgemeten hoffelijkheid in acht namen.

Zoo keerde ieder naar zijne huisgoden terug, maar de hartelijke overeenstemming van beginselen, die alleen tot het beoogde doel konde leiden, was niet het fondament waarop het nieuwe gebouw des vredes was gesticht.

Dit bleek dan ook al spoedig en op dit oogenblik, wij zagen het in ons jongst overzigt, is de diplomatieke wereld in groote beweging, terwijl de alliantie tusschen Engeland en Frankrijk, dikwijls op zoo hoogen toon bezongen, hare ontbinding *schijnt* te naderen.

Rusland houdt de zijde van Frankrijk of Frankrijk die van Rusland, en Engeland thans die van Oostenrijk, terwijl de Groote Heer de speelbal is der Engelsche en Fransche diplomatie. Hij is altijd in handen van hem, die het slimst of het stoutst is, en verandert dus bij den dag.

Maar ook Rusland zit niet stil. »Dat Rijk, zegt de *Times*, heeft in de vier jongste jaren, drie verschillende toestanden doorleefd. Eerst heette het kloek en ontzagwekkend, nu door geweld, dan door list. Het joeg den zwakken vrees aan en begoochelde den sterkere.

»De oorlog barstte uit en het toonde ons Rusland in menig opzigt in beter licht. In plaats van op vreemd gebied te treden, verdedigde het zijn grond met bewonderenswaardige dapperheid en streed het, in weerwil van zijne gebrekkige organisatie, een vertwijfelden strijd. Daarna gaf Rusland den strijd op. De barbaarschheid boog het hoofd voor de beschaving, maar — het was slechts voor een oogenblik. In plaats dat het zich geheel zou toewijden aan het groote werk, waartoe de vrede het tijd gaf en zijne overwinnaars (!) de eerste plaats op het tooneel der wereld gunnen, geeft het zich nu alle moeite om voor Europa weder op te treden als *niet* overwonnen en als met zijne overwinnaars op gelijken voet te staan. Het overreedde de geallieerden, om sommige vraagstukken aan den tijd ter beslissing over te laten, en wat is daarvan het gevolg? Dat het oneerlijk te werk gaat de Slangen-eilanden bezette en alleen door de ontwikkeling eener aanzienlijke Turksche krijgsmagt in zijne meerdere plannen werd verhinderd. Het moest de vestingen Kilia, Ismail en Kars in de handen der geallieerden stellen en het gaf hun puinhoopen! Men drong den Czaar tot het regelen der Bessarabische grenzen, en wat deed hij? Met valsche landkaarten misleidde hij de geallieerden. Binnen zes maanden, na het teekenen van het Parijsche vredes-tractaat, had Rusland zekere voorwaarden te vervullen en de meesten daarvan zijn *nog* zooals zij op het papier zijn gesteld. Maar het deed nog meer. In een dreigend manifest trachtte het de geallieerden af te houden van hun voornemen, om het lot van Napels te verbeteren en dreigt zelfs met *zekere* maatregelen. Nog meer! Om de maat vol te maken, wil het een escader naar den Bosporus zenden, ten einde het reeds bedreven onregt door nog één onregt te vermeerderen.

»Zóó bevinden de geälliëerden zich in de noodzakelijkheid, om hunne schepen in de Zwarte zee te houden, en om die noodzakelijkheid vraagt Rusland verlof van den Sultan om ook eene vloot in het neutrale water te zenden!

»Meent Rusland, dat het weder opgewassen is tegen een nieuwen krijg? Geenszins, maar het doet een en ander om vooral de kleinere Staten van Duitschland in den waan te brengen, dat het sterk genoeg is tot een nieuwen oorlog en des noods die regeringen tegen hunne eigene onderdanen te beschermen. Leed doet het ons, dat wij ons hebben laten verleiden om den strijd te eindigen, zoodra wij ons maar eenigzins voldaan mogten rekenen.

»Maar — Rusland wordt gesterkt in zijne tegenwoordige politiek, en wel uit de Parijsche vredeszaal zelve. Verre zij het van ons om de politieke eerlijkheid van Frankrijk's Keizer te verdenken, maar is zijne omgeving in gelijke mate trouw?

»Het denkbeeld b. v. om de vestingen te sloopen, ontspruit niet uit eene zuivere Russische bron, en is aangegeven door lieden die Frankrijk tegen Engeland willen opzetten — vijanden zoowel van Engeland als van Frankrijk. Zij willen den vijand magtiger maken door de bondgenooten te verzwakken. Wij waarschuwen echter die raadgevers, om niet te veel op de langmoedigheid van de eene of op de waaghalzerij van de andere partij te speculeeren, want het resultaat hunner berekeningen kon hunne koenste verwachtingen wel eens overtreffen.

»Nooit was het Engelsche volk minder genegen met zich te laten spelen dan op dit oogenblik, en van Rusland zou wel eens een offer voor zijn spel gevraagd kunnen worden, om 't welk te brengen het lust noch kracht heeft. Rusland heeft niet met een volk te doen, dat de magt ontbreekt om de voorwaarden van een vredestractaat, waaronder het zijn naam zette, te laten schenden. Men houde dan op met het gevaarlijk spel! Onlangs hebben wij getoond, dat sommige natien zich ten aanzien van de mate onzer vredelievendheid bedrogen, en onmogelijk is het niet, dat wij verpligt zijn de les te herhalen."

Dreigende taal! roept gij, waarde lezers, en dat is zij ook, maar onthoudt altijd, dat zij geuit wordt door de Engelsche pers, door haar, die buitensporig is, zoowel in haren *haat* als in hare *liefde*. Daarenboven, als wij hierboven van de donkerheid aan den politieken hemel spraken, denke men altijd aan wijlen *Tijl Uilenspiegel*, die bij hevigen regen vrolijk zong, omdat er dan toch zonneschijn op *moest* volgen.

5 Nov.

Wat wij hierboven schreven, begint zich reeds te verwezenlijken, althans de Parijsche post, die ons zoo op 't oogenblik ter hand komt, is veel vredelievender, en durft ons verzekeren, dat bijna alle geschillen, die Europa thans in beweging brengen, op den weg der minnelijke schikking zijn. Zoo zou de Napelsche kwestie zoo wel als die van de Vorstendommen en van Neufchâtel eene oplossing te gemoet gaan, die het zwaard in geen oord der wereld uit de schede doet trekken. Wij willen dit laatste het liefste gelooven, doch zijn verpligt ook andere tijdingen te openbaren, langs andere wegen aangebragt, namelijk deze:

»de Russische gezant te Constantinopel, de heer *de Bouteniеff*, vroeg aan den Engelschen, waarom de Engelsche vloot zoo lang in de Zwarte zee bleef?"

Deze antwoordde hierop zeer kort, maar ook zeer duidelijk:

»de Engelsche vloot blijft daar, tot dat Rusland al zijne verpligtingen, uit het Parijsche vredestractaat voortvloeijende, heeft vervuld."

Dat is niet zeer vredelievend!

Ook de *Morning-Post* geeft dezelfde verklaring en zegt tevens, 't welk merkwaardig is, dat de Porte het vertrek der Engelsche vloot uit de Zwarte Zee *niet* heeft gevraagd.

Intusschen is dit door andere half-officieele Engelsche bladen en ook door Fransche, die mededeelingen van het Keizerlijk bewind ontvangen, stellig verzekerd.

Wie, *wat* te gelooven?

Of is het Engelsche kabinet, in deze aangelegenheden, verdeeld?

Anderen zeggen, dat de Porte alleen gevraagd heeft de *redenen*, waarom de Engelsche vloot en de Oostenrijksche troepen de Zwarte zee en de Vorstendommen niet ontruimden?

Dat was althans geen *protest!*

Gij ziet het, lezers, de berigten over de verschillende kwestien maken gezamelijk een Babel van verwarring uit. Wachten wij een weinig op meer licht.

Op Zondag jl. zijn de Fransche en Engelsche gezanten, de heeren *Brenier* en *Petre* met het personeel der legatien te Marseille aan wal gestapt.

Het blijkt, dat zij te Civita Vecchia zijn scheep gegaan. Zij namen den weg over Rome en kozen welligt Civita Vecchia als plaats hunner inscheping, om geene opschudding te Napels te veroorzaken. Op den dag van hun vertrek uit Napels (30 Oct.) was daar alles rustig, doch had het Gouvernement ook ernstige maatregelen genomen, om elke rustverstoring krachtig tegen te gaan. Op onderscheidene plaatsen der stad waren echter des nachts billetten aangeplakt, waarop met phosforus was geschreven: leve *Napoleon III!*

De Verteller enz.

Verblijf in een wijnvat.

Hundel, een gewezen huisknecht, die door effecten-speculatie met zijn bespaard loon zeer rijk geworden was, kocht een huis naast dat van den heer Geedens, iemand van een uitmuntend karakter, die zich door vlijt en arbeidzaamheid een ruim vermogen had verworven, en, meer om iets te doen te hebben dan uit zucht naar winst, het beroep van wijnkooper dreef. Hij verheugde zich in het bezit eener eenige dochter, een zeer beminnelijk en bevallig meisje, en Hundel, die weduwenaar was, leefde zeer ingetogen met zijn zoon George, een oppassend jong mensch, die zich zeer ongelukkig gevoelde door de buitensporige gierigheid zijns vaders.

George aanbad Rosa, die hem op hare beurt teeder beminde en de heer Geedens wist van de wederzijdsche genegenheid der jongelieden en keurde dezelve goed; maar hij was zeer beducht, dat Hundel zich tegen hunne vereeniging zou aankanten. Hij besloot echter hem over de zaak te spreken, en daar zij nog al vrij gemeenzaam met elkander waren, noodigde hij zich zelven bij hem ter maaltijd. Hundel was niet zeer gesteld op het geven van diners, maar bedenkende, dat hij het er wel toe zou kunnen brengen, tweemaal daarvoor bij zijn buurman het middagmaal te houden, ontving hij hem zeer goed en was hij ook zeer goed geluimd, tot dat hij bekend werd gemaakt met het verlangen van George en Rosa, en hem gevraagd werd of hij zijne toestemming tot hun huwelijk wilde geven. Hij ontstak in hevigen toorn, zeide dat hij te arm was, om zijn zoon in de maatschappij te vestigen, en weigerde in één woord hem toe te staan het aanbod van Rosa's hand aan te nemen.

De heer Geedens was hierover zeer teleurgesteld, maar zulks niet willende laten blijken, bragt hij het gesprek op een ander terrein, en maakte Hundel een kompliment over zijn uitmuntenden wijn.

En inderdaad, zoo diens tafel niet van lekkernijen voorzien was, waren toch zijne wijnen boven allen lof verheven, en was hij er zoo vrijgevig mede, dat zijn gast daarover ten uiterste verbaasd was.

»Ja, mijn goede vriend," vervolgde de heer Geedens. »uwe wijnen zijn overheerlijk, dat verzeker ik u, en hoewel ik zelf wijnkooper ben, heb ik geen beteren in mijne kelders; zij zijn inderdaad van dezelfde soort als mijne beste wijnen; zij zijn geschikt voor de tafel eens keizers."

»Het is mij zeer aangenaam, dat gij ze zoo goed vindt," antwoordde Hundel: »ik heb ze van een der eerste huizen, en acht mij inderdaad gelukkig eene gelegenheid te hebben, een vriend eene flesch te schenken."

De heer Geedens ging na eenigen tijd naar huis, geheel verbaasd dat een zoo gierig man als Hundel zulke wijnen kocht, en nog meer, dat hij er zoo vrijgevig mede was. Maar weldra dacht hij er niet meer aan, want George en Rosa te zamen vindende, maakte hij hen met den slechten uitslag zijner zending bekend, en gaf daarbij zijne vrees te kennen, dat Hundel nooit overgehaald zou worden om zijne toestemming te geven.

De gelieven scheidden zeer bedrukt, en toen George zijns vaders woning binnentrad, moest hij eene strenge berisping hooren, omdat hij verliefd geworden was en aan trouwen gedacht had zonder dezen verlof te vragen.

»Ik ben geen man van fortuin, jongen," zei Hundel, »en zij, die dat zeggen en mij voor rijk willen laten doorgaan, zijn een troep schelmen, die mij gaarne bestolen en vermoord zouden zien; gij zijt nog niet in eene zaak gevestigd en te jong om aan een huwelijk te denken; laat mij dus van zulke dwaasheden niet meer hooren; en vóór alles, laat ik u nooit het huis van den heer Geedens zien binnentreden. Ik verbied u zulks ten strengste — hoort gij? Ik herhaal het — ik verbied ten stelligste alle verdere gemeenschap."

George zuchtte er in het geheim over, dat hij van zulk een vader afhing; dit belette echter niet, dat hij zijne beminde dagelijks bezocht.

Wij moeten nu den lezer mededeelen hoe het kwam, dat Hundel steeds zulken uitmuntenden wijn had, om zijne vrienden op te onthalen. Wij hebben reeds gezegd, dat zijn huis grensde aan dat van den heer Geedens. Beide huizen hadden eenige jaren vroeger slechts één uitgemaakt, doch wijl dit zeer groot was, en de eigenaar inzag dat hem het moeijelijk zou vallen het te verhuren, had hij er met groote kosten twee kleine gemakkelijke huizen van gemaakt, die hij onmiddelijk verkocht. De hoeken en holen van zijn huis doorzoekende, had Hundel eene plaats ontdekt waar vroeger eene deur geweest was, die met den kelder van den heer Geedens in gemeenschap stond. De opening was met eenige groote steenen en een weinig kalk slecht digtgemaakt, en hij had met zeer geringe moeite een dier steenen er uit genomen, (die hij er in een oogenblik kon inzetten), en bemerkt, dat hij zeer gemakkelijk in den kelder zijns buurmans kon komen, wanneer hij daartoe lust mogt gevoelen.

Gedreven door gierigheid en de zucht om te stelen wat hij niet wilde betalen, bezocht hij druk den wijnkelder, als hij zeker was door niemand gezien te zullen worden, nam dan verscheidene fleschen van de fijnste wijnen mede, en tapte somtijds uit de vaten; de steen werd dan zorgvuldig weder in zijne plaats gezet, en niemand was in het minst op den diefstal verdacht, want er waren zoovele vaten en zoovele oude buiten gebruik geraakte zaken in den kelder, dat het zeer onwaarschijnlijk was, dat men het bemerkte, tenzij men reden had, om Hundel van iets zoo schandelijks te verdenken.

De heer Geedens echter, een toonbeeld van naauwgezetheid en orde, moest noodwendig bemerken, dat zijne fleschen verdwenen en de wijn in sommige vaten verminderde, en hieruit opmakende, dat een of meer zijner knechten hem bestalen, had hij den een na den ander uit zijne dienst ontslagen, zoodat die arme lieden door Hundel's oneerlijkheid moesten lijden; en de heer Geedens dronk bij zijn buurman zijn eigen wijn zonder er het geringste van te vermoeden.

De kwestie van Neufchatel voor den Bondsraad gebragt, is, naar men verzekert, daar naar den zin van Pruissen behandeld, terwijl van den anderen kant de Mogendheden, door hun invloed op het Zwitsersch Eedgenootschap, de vrijheid der nog in gevangenschap verkeerende koningsgezinde Neufchatellers zouden hebben verkregen, zonder de verklaring, dat Neufchatel vrij is van vreemd gezag.

Overigens blijkt het uit den tekst van het protocol van Londen, gedateerd 1852, dat Rusland, Frankrijk, Oostenrijk en Engeland plegtig de regten van Pruissen op het Prinsdom Neufchatel hebben erkend, hoewel zij zich geenszins als borgen stelden, dat het Prinsdom eene Pruissische bezitting zou zijn. Wel hebben zij verklaard, dat er omstandigheden *zouden kunnen* zijn, die maatregelen wettigden tot erkenning van Pruissens regten.

Te Berlijn geloofde men, volgens de jongste berigten, dat de Sondtol-kwestie inderdaad door *afkoop* zal worden geschikt. Elke belanghebbende Natie zou echter zelve met het Deensche kabinet over de som hebben te handelen, als ook over de wijze van betaling.

Madrid geeft weinig nieuws.

Er zullen welligt nog ettelijke maanden verloopen, eer de Cortes bijeenkomen.

De liberale partij blijft steeds van verre, en beschouwt met genoegen de geschillen, die er in de gelederen der behoudende partij worden gevoerd.

Overigens wordt het politiek geschil in Spanje weder, als van ouds, gevoerd tusschen de militaire en burgerlijke partij. Van alle kanten stroomen de verschillende bannelingen naar Spanjes hoofdstad, voorzeker niet tot bevestiging van de algemeene rust. Madrid zal spoedig de verzamelplaats zijn van velen, die iets te *wreken* en weinig te *verliezen* hebben en zulke lieden zijn gewoonlijk zeer lastig.

De Koningin-Moeder, *Maria Christina*, heeft aan hen, die *met* haar en *om* haar Spanje moesten verlaten, te Malmaison een afscheids-diner gegeven, waarvoor Frankrijks Keizer het wild zond. Men weet, dat hij, hoe zijne denkbeelden over Spanjes toestand ook waren, altijd veel oplettendheid bewees aan de moeder van *Isabella*.

Spanje belooft het Europeesch vrije handelsstelsel te zullen huldigen.

Volgens berigten uit Constantinopel erkende de Sultan het nut van de doorgraving der landengte van Suez, maar vreesde hij, dat Egyptes magt daardoor te groot zou worden.

Zoo kan een Rijk jaloersch zijn op den bloei van een zijner Provincien!

Niet vreemd.

Er is ook wel eens eene Provincie, die naijverig is op den voorspoed van een gedeelte daarvan.

Later.

De telegraaf brengt het berigt, dat het geheele Turksche Ministerie is afgetreden, zoodat de Engelsche invloed de bovenhand heeft behouden. *Reschid*-Pacha is tot Grootvisier benoemd.

Door Engeland, Oostenrijk en Turkije is den 23 dezer eene overeenkomst gesloten tot verlenging van het bezetten der Donau-Vorstendommen door de Oostenrijkers, en van het verblijf der Engelsche vloot in de Zwarte zee.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

De bij Koninklijk besluit van 15 Julij 1856, no. 40, benoemde commissie ter overweging der *regeling van het landbouw-onderwijs in Nederland*, heeft haar verslag uitgebragt. Hare beraadslagingen hebben haar geleid tot het besluit, om aan den Koning voor te stellen: „De oprigting van eene landbouwschool in Nederland, gevestigd bij voorkeur in het midden des lands, op voldoenden afstand eener stad; eene school, waaraan, nevens al de hulpmiddelen van het wetenschappelijk onderwijs, eene boerderij verbonden is, welke op eene uitgestrektheid van ten minste 100 bunders grond van verschillenden aard, den verbeterden landbouw toegepast vertoont; eene school, waarop, hoewel in levenswijze gescheiden, jongelieden van hoogeren maatschappelijken stand en jeugdige landbouwers onderrigt ontvangen, door lessen en door eigene aanschouwing of oefening." De commissie is tot dit besluit gekomen door, uit de kennis van den toestand en de behoeften des lands, de vereischten van goed onderwijs voor Nederland op te maken, en acht gevende op de van elders verkregen ervaring, zich ernstig af te vragen, op welke wijze zulk onderrigt het best kan worden gegeven. Zij heeft daarin hare innige overtuiging uitgesproken, en als met éénen geest bezield, hebben hare leden getracht zich boven alle gewestelijke of persoonlijke belangen te verheffen, en alleen het oog te rigten op het belang en het welzijn des Vaderlands.

— Z. M. heeft mr. *W. J. Mees* van het ambt van officier van justitie bij de arr.-regtbank te Appingedam ontzet.

— Z. M. de Koning is van het Loo in de residentie teruggekomen.

— Ingevolge de oproeping, dezer dagen in de dagbladen gedaan, hebben zich den 30 Oct. een groot getal vrienden en vereerders van Neerlands grooten volksdichter *Tollens*, in het lokaal *Diligentia* vereenigd. De vergadering werd geleid door den heer *C. G. Withuys*, voorzitter van de 's Gravenhaagsche rederijkerskamer. Uit de gedane mededeelingen is gebleken, dat de aankondiging in de dagbladen is uitgegaan zoowel van den heer *Withuijs*, als van den heer *S. J. van den Bergh* (voorzitter van het letterkundig genootschap *Oefening kweekt kennis*.) Na wisseling van denkbeelden, is door de vergadering besloten eene centrale commissie te vestigen tot het oprigten van een monument ter eere van den overledene. De commissie werd zamengesteld uit bovengemelde heeren *C. G. Withuijs* en *S. J. van den Bergh*, benevens de heeren Dr. *R. C. Bakhuijsen van den Brink*, Mr *D. H. Levyssohn Norman*, *T. H. van Westhreene*, *P. J. Landry* en Jhr. Mr. *J. H. Caan van Neck* (burgemeester van Rijswijk.)

Deze commissie heeft eene onbepaalde volmagt gekregen, en zal de oprigting van commissien binnen- en buitenslands bevorderen en zich daarmede in verbinding kunnen stellen.

— Volgens eene raming van den oogst over 1856 in Nederland, in vergelijking met den gemiddelden oogst in gewone jaren, opgemaakt door een aantal der zake kundigen uit alle oorden van ons land, was de opbrengst per bunder over het geheele Rijk als volgt:

	Nederlandsche gemiddeld	Mudden. in 1856.
Tarwe . . .	23	55
Rogge . . .	23	25
Garst . . .	33	36
Haver . . .	37	41
Boekweit . .	21	19
Boonen . . .	25	26
Erwten . . .	22	23
Aardappelen .	129	159
Koolzaad . .	22	19
Vlas (Ned. P.)	497	561

— De Eerste Kamer heeft bijna al de aan overweging onderworpen ontwerpen van wet eenstemmig aangenomen, en is ter nadere bijeenroeping gescheiden.

— Het onderzoek in de afdeelingen der Tweede Kamer van het wets-ontwerp tot aanwijzing der middelen, bestemd om de staatsuitgaven voor 1857 te dekken, heeft den volgenden uitslag opgeleverd.

Door een groot aantal leden werd gewezen op de hooge noodzakelijkheid, om eene grondige, naar vaste beginselen doorgezette herziening van ons belastingstelsel. De groote gebreken, die dat stelsel aankleven, konden, volgens deze leden, niet worden ontkend. De bestaande belastingen drukken te zwaar, omdat zij niet in behoorlijke evenredigheid over de ingezetenen zijn verdeeld. De werking van verscheidene onzer belastingwetten is verderfelijk voor het welzijn der natie. Veel ontbreekt aan het brengen van een behoorlijk verband tusschen de rijks- en plaatselijke belastingen.

Bij deze aandrang op herziening van het belastingstelsel plaatsen de leden zich echter geenszins allen op hetzelfde standpunt. In al de afdeelingen waren er verscheidenen, die de herziening daarmede wilden hebben aangevangen, dat uit de reeks der belastingen reeds dadelijk eene wierd weggenomen en wel de accijns op den turf en op de steenkolen. Deze leden hadden hoogst ongaarne gezien, dat de minister van finantien zich zoo stellig tegen de verdere afschaffing van belasting heeft verklaard. Het is waar, door de afschaffing der belasting op de brandstoffen zou aan de schatkist een jaarlijksch verlies aan inkomsten van 26 of 27 tonnen gouds worden berokkend. Maar als men bedacht, welke aanzienlijke overschotten de diensten der laatste jaren hadden opgeleverd, kon geene afdoende reden bestaan om tegen dat verlies op te zien. Het batige saldo van den dienst van 1855 bedraagt meer dan 13 millioen, welke som tot amortisatie van schuld is, of zal worden besteed. Over 1856 laat zich eene dergelijke uitkomst verwachten. De vooruitzigten ook voor het volgend jaar zijn gunstig. Het schijnt allezins bedenkelijk of de staat wel voortdurend zooveel meer aan belastingen heffen mag, dan voor de gewone staatsbehoefte noodig is. De Regering toonde zelve overtuigd te zijn, dat de belasting op de brandstoffen uit het aangeduide oogpunt verkeerd werkt. Zij zegt een voorstel toe, waarbij in het belang der vaderlandsche nijverheid aan de vrijdommen van die belasting eene gewigtige uitbreiding zou worden gegeven. Het verleenen van meer algemeenen vrijdom eener belasting is niet denkbaar, zonder dat geheel de heffing worde ondermijnd. Langzame ontbinding eener belasting is minder verkieslijk. Ligt zou op nieuw kunnen gebeuren, wat met opzigt tot den accijns op het gemaal heeft plaats gehad, die, toen men daarin verandering wilde brengen, bleek niet langer houdbaar te zijn.

Nog eene soort van middengevoelen deed zich omtrent dit punt kennen. Er waren namelijk leden, die, van de hooge wenschelijkheid der dadelijke afschaffing van den accijns op de brandstoffen doordrongen, daartoe gaarne hunne stem zouden geven, zoo men hun slechts genoegzame zekerheid verschafte, dat de koloniale baten ook gedurende de volgende jaren nagenoeg zoo groot zullen zijn als nu reeds sedert zeven of acht jaren telkens het geval geweest is.

Weder andere leden lieten het vraagstuk, in hoe verre onze finantien eene dadelijke opheffing der belasting op de brandstoffen kunnen verdragen, ter zijde, maar opperden de bedenking, of niet andere redenen bestonden, die de afschaffing op dit oogenblik min raadzaam moeten doen achten. De opheffing van den accijns op het gemaal heeft ten aanzien der geldmiddelen van een aantal gemeenten, die uit de opcenten op dien accijns aanmerkelijke inkomsten plegen te trekken, en den accijns niet als eigen plaatselijk middel behouden hebben, verlegenheid doen ontstaan. Deze gemeenten hebben tijd noodig, om, door het vestigen van haar eigen plaatselijk belastingstelsel op betere grondslagen zich te herstellen. Wordt nu ook de rijksbelasting op de brandstoffen afgeschaft, dan zal aan het finantiewezen der gemeenten, waar zulk eene belasting als plaatselijk middel geheven wordt, een nieuwe schok worden toegebragt, waarvan hier en daar de gevolgen sterk zullen worden gevoeld. Hier komt bij, dat op dit oogenblik de verveeners, althans in de oostelijke provincien des Rijks, minder dan ooit behoefte hebben aan afschaffing der turfbelasting. De prijs van den turf aan den oorsprong in Friesland is sedert 1853 zeer aanmerkelijk gerezen, ja nagenoeg verdubbeld.

De voorstanders der dadelijke afschaffing van de belasting op de brandstoffen lieten de gemaakte tegenwerpingen niet onbeantwoord. Men kon, zeiden zij, lang over eene mogelijke vermindering der koloniale baten in de toekomst redekavelen, maar toch liet het feit zich niet loochenen, dat die baten nu reeds jaren achtereen het willekeurig gestelde cijfer van 14½ millioen telkens met een aantal millioenen hebben overtroffen, en waarom zou men dan dat cijfer als eene niet te overschrijden grens moeten beschouwen en alleen op grond der onveranderlijkheid daarvan eene nieuwe vermindering in de lasten der natie tegenhouden?

— De overweging in de afdeelingen der Kamer van het wets-ontwerp tot vaststelling van het VIIIe hoofdstuk der Staatsbegrooting voor 1857, betreffende het Departement van Marine, heeft de volgende uitkomsten opgeleverd.

Terwijl men algemeen met genoegen van de Memorie van Toelichting, die dit hoofdstuk der begrooting vergezelt, kennis heeft genomen, in zoover daarbij de inzigten van het hoofd van het departement omtrent den hem toevertrouwden tak van beheer met eene volledigheid worden ontwikkeld, die men in andere dergelijke memorien te vergeefs zoekt, hebben de meeste leden met leedwezen en bevreemding gelezen wat in dat stuk betrekkelijk het door den vorigen Minister aangenomen stelsel omtrent de zeemagt van den Staat voorkomt. Dit stelsel wordt in de memorie wel niet regtstreeks afgekeurd, maar er wordt toch duidelijk genoeg in te kennen gegeven, dat het nieuw opgetreden hoofd van het departement in de gave aanneming en opvolging daarvan bezwaar ziet.

Maar er was toch een doel gesteld, waarnaar men wilde streven. Thans scheen het inslaan van eenen anderen weg in aanmerking te komen. Dit zou men vooral dáárom verkeerd achten, omdat men de overtuiging heeft, dat juist de veranderde inzigten omtrent de meest wezenlijke belangen der marine, die zich telkens bij de optreding van eenen nieuwen Minister hebben geopenbaard, eene ware ramp voor 's lands zeemagt zijn geweest. De eene minister heeft afgebroken wat de andere begon op te bouwen, zonder genoegzaam de gevolgen te berekenen van dien gestadigen terugkeer op eenen ingeslagen weg. De telkens zoo spoedig op elkander gevolgde afwisseling van het hoofd van het departement heeft het kwaad verhoogd. Moest die afwisseling thans met opzigt tot de werkzaamheid om 's lands vloot te versterken tot diezelfde uitkomst leiden, het gevaar zou ontstaan, dat de aanzienlijke buitengewone bijdragen, die men voor het herstel der marine wil afzonderen, na eenige jaren bleken grootendeels nutteloos verspild te zijn. Men verlangde dien ten gevolge nadere inlichtingen te ontvangen omtrent het stelsel, dat de tegenwoordige Minister voor het bedoeld herstel der zeemagt wil aannemen, of liever omtrent den weg, dien hij tot dat doel wil bewandelen.

— De Kamer van Volksvertegenwoordigers in Luxemburg heeft een adres van antwoord op de rede, waarmede Prins *Hendrik*, namens den Koning-Groothertog, de zitting heeft geopend, vastgesteld, waarin, naar het oordeel van den Prins, de regten van den Groothertog worden aangerand.

Bij de aanbieding van dat adres heeft de Prins het volgende geantwoord:

Mijne Heeren!

„Daar ik de Luxemburgers nimmer misleid heb, kan ik U den onaangenamen indruk, door het zooeven door U voorgelezen adres van de Kamer der Afgevaardigden bij mij te weeg gebragt, niet ontveinzen.

„Hoewel dit antwoord ten gevolge *eener onjuiste beoordeeling en opvatting* van de opregte en openhartige aanbiedingen in naam des Vorsten gedaan, en met behulp van valsche en onware geruchten, door eene meerderheid zij aangenomen, heb ik te goeden dunk van het gezond verstand der Luxemburgers, om niet te gelooven, dat zij, zoo zij trotsch zijn op de vrijheid en de waarborgen welke zij aan de wijsheid hunner Vorsten te danken hebben, ook de opregtheid en den moed zullen hebben de onvervreemdbare regten en prerogatieven des Vorsten, hem door de verdragen en de grondwettige akten, waaraan het Groothertogdom Luxemburg zijn bestaan te danken heeft, gewaarborgd, in alles te handhaven en te eerbiedigen.

„Ik protesteer formeel tegen den oproerigen toon van dat antwoord, want nooit heeft het huis van Oranje getracht de vrijheden der volken waarover het regeert op te heffen, of ze een met hunne zeden en beschaving strijdig bestuur op te dringen.

„Ik ware het vertrouwen van den Koning Groot Hertog en dat hetwelk mij tot dezen dag steeds met zooveel welwillendheid betoond is, onwaardig, zoo ik anders sprak. Ik gelast u dus, mijne heeren, van deze mijne woorden aan de leden der Kamer van Afgevaardigden kennis te geven, daar ik wensch, dat zij zoo spoedig mogelijk uwe verstandige bevolking bekend worden."

Na dit antwoord op schrift den President der Kamer te hebben ter hand gesteld, vervolgde Z. K. H.:

Mijnheer de President!

„Ik stel er U persoonlijk verantwoordelijk voor, dat mijne woorden letterlijk en ten spoedigste, maar naauwkeurig en in hun geheel H.H. afgevaardigden medegedeeld en aan allen in den lande die hun gezond verstand hebben, medegedeeld worden."

Dingsdag morgen werd dit antwoord in eene openbare zitting voorgelezen, waarna de Kamer met 27 tegen 12 stemmen het volgend voorstel aannam:

„Overwegende, dat uit het antwoord, door Z. K. H. op het adres gegeven, blijkt, dat de leden der verantwoordelijke regering de Kroon, met betrekking tot de bedoelingen der Kamer en de monarchale en constitutionnele gevoelens, welke aanleiding hebben gegeven tot de goedkeuring van het adres, op een dwaalspoor gebragt heeft, verklaart de Kamer, dat de regering haar vertrouwen niet meer bezit."

Gedurende de deliberatiën over dit votum verklaarde de heer *Simons*, dat het antwoord het persoonlijk werk van den Prins was, en dat de regering, constitutionneel handelende, de verantwoordelijkheid er van niet op zich moest nemen. Hij verklaarde bovendien, dat zelfs, al onttrok de Kamer haar haar vertrouwen, de regering niet te min zou aanblijven.

's Gravenhage, 30 Oct. Gisteren avond werd in de Groote kerk het jaarlijksch verslag gedaan van het Nederlandsche Bijbelgenootschap. Ds. *Oort* hield daarbij eene rede ter opwekking over *de bestemming der Heilige Schriften om in den ruimsten kring te worden verspreid*, naar aanleiding van Jeremia 36 vs. 5, 6. Uit de gedane mededeelingen bleek de gunstige toestand des genootschaps. Door een ontvangst van *f* 65,239.38 (waaronder *f* 1600 van de afdeeling 's Gravenhage en een legaat van *f* 2000 van mejonkvrouw *J. L. G. Gregory*) nevens een batig slot des vorigen jaars, was men ruim in staat om alle onkosten te bestrijden. De geheele uitgaaf bedroeg *f* 78,973.85½. Het getal der afgeleverde Bijbels of Testamenten beliep 35,233, alzoo veel meer dan in eenig vorig jaar.

Arnhem, 1 Nov. Heden werd voor de arrond.-regtbank alhier behandeld de zaak tegen den weleerw. heer *P. Baars*, emeritus R.-C. priester en pastoor, thans wonende te Wijk-bij-Duurstede, beklaagd van opligting enz. De getuigen, zijnde 6, waarvan 5 protestanten, verklaarden op stelligen en ernstigen toon, dat zieke kinderen waren beter geworden, nadat de pastoor ze had besprengd en er voor gebeden; dat ziek vee, hetwelk door een paar hunner voor betooverd werd gehouden, na dat het door den pastoor was besprengd en door hem er voor gebeden, genezen was! De beklaagde antwoordde, dat er van geen tooveren of onttooveren gesproken was, want dat hij daartoe de magt niet bezat, doch dat het zijn ambt medebragt en hij het als zijn pligt beschouwde, om, wanneer hij geroepen werd, hetzij voor menschen of vee, te komen bidden. Hij erkende daarvoor geld ontvangen, doch niet gevraagd te hebben. Na den eisch van het openbaar ministerie tot de veroordeeling van den beklaagde tot een jaar gevangenisstraf en geldboete van *f* 25, en na het voordragen der verdediging is de uitspraak bepaald op aanstaanden maandag morgen.

Hellevoetsluis, 30 Oct. Gisteren heeft zich hier een dienstmeisje met koppen van lucifers trachten te vergeven; spoedige geneeskundige behandeling heeft haar leven behouden. Naar men zegt, was zij tot deze daad overgegaan, omdat zij ouderloos was, geen te huis komen had en de menschen waar zij dienstbaar was haar zouden laten vertrekken.

Batavia, 10 Sept. De berigten nopens den voortgang der Lampongsche expeditie ingekomen loopen tot dusverre van den 22 tot den 31 Aug. In de uitvoerige relazen door de Javasche dagbladen daarvan medegedeeld, wordt met lof gewaagd van den ijver en de volharding onzer troepen. Eene der door de muitelingen opgeworpen sterkten is door hen in overijling verlaten; ook eene tweede is genoegzaam niet verdedigd; onze troepen hebben Ketimban, de verblijfplaats van den alom gevreesden radeen *Intan* bereikt, alwaar zij, ter hoogte van 3 à 4000 voeten boven het vlak der zee, hun bivak hebben opgeslagen en door het ontsteken hunner wachtvuren aan alle zijden de tuchtiging der roovers hebben verkondigd. Daar alstoen geen belangrijke tegenstand meer te wachten was, is aan de troepen, voor welker verpleging behoorlijk was gezorgd, de noodige rust gegund. Het land werd intusschen door menigvuldige patrouilles doorkruist, die hier en daar nog wapens en krijgsbehoeften vonden en in beslag namen. De scheepsmagt heeft op de loffelijkste wijze tot deze krijgsbeweging medegewerkt.

— Volgens de jongste berigten uit de wester-afdeeling van Borneo heerschen thans in dat oord rust en tevredenheid. Loemar, het tooneel van den laatsten opstand, werd langzamerhand weder door de bevolking, die hier en daar was verspreid geworden, opgezocht; met den aanleg van wegen werden in de chinesche districten goede vorderingen gemaakt. In Pontianak namen handel en welvaart zigtbaar toe, en ook aldaar werd aan de wegen met lust gearbeid.

Groningen, 1 Nov. Heden morgen had alhier ten raadhuize de herbesteding plaats van het aanleggen van een

---

Tot groot genoegen van Hundel gingen de zaken langen tijd op deze wijze voort; maar aangezien de misdaden gewoonlijk vroeg of laat aan het licht komen en de boozen gestraft worden, naderde met rassche schreden het oogenblik, waarop hij op de schandelijkste en vernederendste wijze zou ontmaskerd worden.

Op zekeren dag kroop Hundel door het gat in den kelder van zijn buurman, en begon hij, als naar gewoonte, regts en links te kapen; maar toevallig maakte de heer Geedens dien dag juist een inventaris van zijn wijn op, en op datzelfde oogenblik zat hij met eenige andere heeren in een kleinen kelder naast den grooten te schrijven. Hundel meende eenig gerucht gehoord te hebben en was als door den bliksem getroffen, toen hij den heer Geedens met zijne knechten hem zag naderen; het was onmogelijk langs denzelfden weg te ontsnappen als hij gekomen was, zonder hen te ontmoeten, en buitendien kon hij de steen niet in zijne plaats leggen zonder eenig gerucht te maken. Hij had juist de tijd om in een ledig vat te kruipen, en zonder adem te durven halen lag hij daar, over al zijne leden te beven. De heer Geedens zag hem niet, doch bemerkte wel het gat in den muur.

»Wat is dit?" riep hij, zich tot een zijner knechts wendende, »hier is een steen uit den muur gevallen! hoe kan dit gebeurd zijn? Roep de metselaars, die boven aan het werk zijn, en laat hen onmiddelijk deze opening digt maken."

Aan zijn bevel werd gehoorzaamd, en in minder dan een uur was de steen zoo sterk in zijne plaats gemetseld, dat het onmogelijk was hem er uit te nemen.

Terwijl dit geschiedde lag de vrek, in doodsangst verkeerende, in het vat. Hij hoorde hen gaan en komen, nu zeer nabij, dan op eenigen afstand. Een aangename toestand! Eindelijk begonnen twee mannen het vat te verschuiven, dat gelukkig lag en niet stond, en in een oogenblik rolde het naar het andere einde van den kelder. De ongelukkige Hundel, duizelig en bijna ademloos, durfde geen woord te uiten; het vat waarin hij zich bevond werd in een hoek geplaatst en eenige andere ledige vaten er opgelegd, zoodat het niet bewogen kon worden, en om de maat vol te maken, lag het open eind tegen den muur en was het niet mogelijk er uit te komen.

Hundel vleide zich echter met de hoop, dat hij een of ander middel tot ontvlugten zou vinden als zij zich verwijderd hadden, maar het was laat toen de metelaars hun werk voltooid hadden en de avond was reeds ver gevorderd, toen de heer Geedens den kelder verliet. Deze sloot de deur met drie sloten en de arme gevangen Hundel bragt den nacht op bovengemelde wijze door, daarbij het genoegen hebbende door een heirleger van ratten bezocht te worden, die zonder de minste vrees te koesteren over hem heen liepen.

Door smart, vermoeidheid en vrees overstelpt, zuchtte en steende hij den volgenden morgen uit al zijne magt. Een jongen, die iets uit den kelder moest halen en deze droefgeestige geluiden hoorde, sloot verschrikt de deur weder en ijlde naar boven, zoo hard hij kon roepende, dat er geesten in huis waren. Een andere jongen moest wijn halen, doch kwam nog spoediger terug dan hij gegaan was en nog meer verschrikt dan de eerste; kortom al de bedienden zeiden, dat de kelder vol geesten was, en men kon niet een hunner overhalen zich er heen te begeven.

Eenigen tijd voor dit gebeurde was op een der zolders van den heer Geedens eene arme vrouw gestorven en men maakte de zeer verstandige conclusie, dat dit arme schepsel dat geweld maakte als iemand den kelder naderde, wijl zij geen rust in het graf kon vinden. Allen gingen aan de deur luisteren, doch liepen onmiddellijk weg en verklaarden elkander op geïllustreerde wijze wat zij gehoord hadden.

Twee dagen gingen aldus voorbij, gedurende welken tijd Hundel at noch dronk. George, die over het plotseling verdwijnen zijns vaders zeer ontsteld was, trachtte door alle middelen, welke hij kon bedenken, de plaats te vinden waar deze zich bevond. Hij dacht er echter niet aan hem in den kelder van zijn buurman te zoeken. Hij begaf zich tot den heer Geedens, om dezen en Rosa te raadplegen over hetgeen hem te doen stond; maar beiden waren evenzeer verbaasd en wisten niet wat van de zaak te denken.

Inmiddels hoorde de heer Geedens den ganschen dag van niets dan van de geesten in den kelder; wat men ook noodig had, niemand wilde er in gaan — de stoutmoedigsten zijner knechten waren er uitgeloopen; en dit was geenszins voordeelig voor zijne zaak. Gelukkig was hij zelf vreesachtig noch bijgeloovig, en meenende dat een paar katten of andere dieren toevallig in den kelder opgesloten waren, besloot hij er heen te gaan en te trachten de waarheid te ontdekken; en daar George hem wilde vergezellen, namen beide in de eene hand eene karawats en pistool en in de andere een licht, en aanvaardden zij aldus gewapend de reis.

De knechten en al de bedienden wenschten hun boven aan den trap veel geluk toe, doch geen hunner toonde eenigen lust te bezitten om hen te vergezellen.

De heer Geedens luisterde aan de deur, alvorens hij die opende, en hoorde duidelijk steunen; hij verbleekte, maar besloot zijn plan om het geheim op te lossen door te zetten.

Hij en zijn jeugdige vriend begaven zich in den kelder, zagen om zich heen, doorzochten alle hoeken, maar ontwaarden niets, en toch hoorden zij steunen. George zeide zeker te zijn dat het geluid uit de vaten kwam, die in den hoek opgestapeld lagen, en dat hij ze van elkander zou nemen, doch naauwelijks begon hij het eerste weg te nemen of allen rolden na elkander tot in het midden van den kelder. Dit was het gevolg van Hundel's vruchtelooze pogingen om er uit te komen; hij had hen bewogen, maar niet genoeg om het gewenschte gevolg te erlangen.

Overtuigd dat iemand tusschen de vaten verborgen was, riep de heer Geedens George toe, de karawats neer te leggen en den haan van het pistool te spannen. Dit wekte Hundel geheel op uit de lethargy, die hem bijna bemeesterd had en jammerend riep hij: »Om 's hemels wil vermoord mij niet, ik ben een lage schelm, maar ik smeek om genade — vergeef mij, vergeef mij!"

George herkende de stem zijns vaders — hij beefde toen hij die hoorde; maar eenige vaten uit den weg duwende, keerde hij dat om, waarin Hundel lag, die er als een bundel oude kleêren uit rolde.

»Zoo," zei de heer Geedens, »zijt gij het, buurman?"

»Ja — ik ben het. Ik heb in de laatste twee dagen niets over mijne lippen gebragt, eten noch drinken — ik ben zoo zwak!"

»Helaas! vader," sprak George, »wat kwaamt gij hier doen?"

kunstweg van grind of verbrijzelde keijen in den weg van de klapbrug bij het bovenste verlaat in de Wildervank, langs het Stads Nieuwe Kanaal tot de klapbrug van de 1e Veenhuizer doorsnijding, lang, met inbegrip der klepbruggen, 8940 ellen. Hierop waren 3 billetten ingekomen, als f 38.890 met bijlevering van zoden, f 38.000 zonder zoden, f 35.388 met bijlevering van zoden en f 34.715 zonder zonder zoden, f 33.580 zonder zoden, zijnde het laatste van *J. M. Rottinghuis* te Delfzijl. *Gron Ct.*

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

In Frankrijk gebeurt weinig bijzonders. Het hof vermaakt zich te Compiègne, waar alles op de meest schitterende wijze is ingerigt, en de dagen regt feestelijk worden doorgebragt. Geen geld wordt ontzien, en men is thans weder druk bezig aan het in orde brengen van terrein voor het karoessel. Als tegenstelling echter mag men niet onopgemerkt laten voorbij gaan, dat het Parijsche volk steeds duidelijke blijken van ontevredenheid blijft geven. Elken morgen vindt men oproerige geschriften aangeplakt, waarbij vergelijkingen worden gemaakt tusschen de geldverspillingen aan het hof en den kommervollen toestand van het volk, dat voortdurend zeer gedrukt gaat onder de dure tijden. Niettegenstaande den ijver der talrijke policie kan men de aanplakkers dier biljetten niet meester worden, maar beijvert men zich slechts die zoo spoedig mogelijk 's morgens weg te nemen.

— Men heeft berekend, dat tengevolge van de duurte der levensmiddelen en der woningen, de huwelijken te Parijs sedert een jaar met een derde zijn verminderd.

— De heer *Jobard* te Parijs heeft dezer dagen een soort van zeep weten te bereiden, die den baard wegneemt, zonder dat een scheermes daartoe noodig is, en heeft hij een middel uitgedacht, om den schoenmakers het lastige naaijen met pikdraad te besparen, door de schoenen eenvoudig te lijmen.

— *Carpentier*, een der daders van den diefstal gepleegd ten nadeele van de Fransche Noorder-spoorwegmaatschappij, is nabij Newburg in hechtenis genomen.

ENGELAND.

De toestand der Engelsch-Fransche alliantie houdt de aandacht bezig. De Parijsche correspondenten van den *Times* en van *Daily News* stemmen overeen in het berigt, dat er plan schijnt te bestaan een Russisch-Fransch verbond tot stand te brengen tegenover eene naauwere aansluiting van Engeland bij Oostenrijk. De kabinetten der Tuillerien en van St. James zouden, volgens gemelde berigten, zeer verschillen ten aanzien van Napels. Frankrijk vreest voor eene Engelsche bezetting van het eiland Sicilie, ten einde een steunpunt te hebben ingeval van eene Europesche omwenteling.

— De *Daily News* verheugt zich in de aansluiting der Hollandsche en Rijnspoorwegen, als eene vooruitgaande beweging en bevordering der gemeenschap tusschen de natiën. Na de feesten, te Deutz gegeven, aangestipt te hebben, noemt het blad de Hollandsche, Pruissische en Engelsche natiën, die op genoemden spoorlijn vertegenwoordigd werden, als naauw verbonden door de overleveringen van bijna drie eeuwen. „Engeland, Pruissen en Holland zijn bij uitnemendheid Protestantsche staten," zegt de *Daily News*, „niet ten gevolge van kleingeestige verbindende wetten, die liever ontbeerd worden, maar krachtens nationale geestvermogens die in den Protestantschen vorm uitblinken."

DUITSCHLAND.

Naar men verhaalt, is een der grootste industriëlen van het geheele rijk, in Hongarije, waar hij zich tegenwoordig op zijne ijzerwerken bevindt, met 300 zijner arbeidslieden tot het protestantisme overgegaan.

EGYPTE.

Egypte was steeds de korenschuur van Europa en is het voor een deel nog. De oorlog in het oosten heeft de speculanten te Alexandria vele granen doen opkoopen, om naar de Krim en elders te zenden. Deze opkoopers hebben door den vrede groote verliezen en eenige hunner zijn failliet geraakt. Indien de landengte van Suez doorgegraven zal zijn, zal het vervoer der granen aanmerkelijk worden begunstigd en zal dit medewerken om de prijzen te doen verminderen. Egypte heeft twee oogsten in het jaar. De inwoners noemen de eerste oogst de Sofibouw en de tweede de Nili- of den Nijlbouw overeenkomende met den zomer- en winterbouw in Europa. De laatste is de voornaamste en levert het meeste op. De valei der rivier van haren waterval tot bij Kairo wordt door eene rij van dijken omgeven om het Nijlwater na de rijzing en overstrooming op het land te behouden en alzoo de vruchtbaarheid te bevorderen. Na verloop van eenen tijd van 14 dagen tot 6 weken, laat men het Nijlwater weder wegloopen en de mest, welke de rivier achter laat, is eene soort van Guano, daar zij afkomstig is van de bergstreken in de Sennaar door duizende vogels en andere dieren bewoond, welker mest door den regen in den Nijl stroomt en de rivier zoo vruchtbaar maakt. De inwoners hebben hunne landerijen langs den Nijl, alzoo niet te beploegen noch te bemesten, maar alleen te bezaaijen. Om den grond gelijk te maken, nemen zij een boom, dien zij door twee ossen over het land doen halen. Drie á vier maanden daarna kunnen zij de rijke opbrengst inoogsten. De oogst is gewoonlijk 70 mudden koren van een bunder lands. In Opper-Egypte oogst men des winters alleen koren, gerst en boonen. De mest van den Nijl en de zon verrigten hier bijna alles; de mensch heeft slechts te zaaijen en te oogsten. Het is dus niet te verwonderen, dat de oude Egyptenaren de zon aanbaden en de Nijl als een' geheiligden stroom beschouwden.

NOORD-AMERIKA.

Omtrent den stand der partijen in Amerika, in betrekking tot de presidentskeuze, die op dingsdag den 4 November zou plaats hebben, blijft altijd eene groote onzekerheid bestaan. Daar het Noorden en Zuiden, dat is de partij der afschaffing en van het behoud der slavernij, bijna gelijk staat, is het meestal de roeping van Pensylvanië, dat tusschen beiden ligt, ook tusschen beide partijen te beslissen, en bij de laatstelijk gehouden gewone ambtelijke verkiezingen heeft de partij van kol. *Fremont* er het onderspit gedolven. De overwinning door dezen in Maine, Iowa, Vermont en Wisconsin behaald, kan tegen die nederlaag niet opwegen, en blijven de Pensylvanische kiezers op dingsdag bij hun gevoelen, dan schijnt de keuze van *Fremont* veel kans te verliezen. *Buchanan* en *Fillmore* zijn de andere kandidaten, en ofschoon ook wel geen van deze beiden de meerderheid dadelijk zal hebben, blijft de eindelijke benoeming van *Buchanan* dan zeer waarschijnlijk. Wat men van dezen te wachten heeft, zou niet aan te geven zijn, als men lette op de veranderlijkheid van zijne beginselen; immers de heer *Buchanan* is achtereenvolgelijk federalist en democraat, vrijhandelaar en voorstander der bescherming geweest. Maar ontvangbaar als hij is voor allerlei invloeden, mag men niet voorbij zien, dat hij omringd zal wezen door mannen, die hem steeds zullen herinneren aan de revolutionnaire leuze te Ostende aangegeven en te Cincinnati bevestigd. Men weet, dat het congres der N. Amer. gezanten te Ostende, onder den heer *Soulé*, algemeen opzien baarde, vooral omdat er werd bepaald, „dat men Cuba niet mogt vermeesteren, dan ter eigene verdediging, dat, als men aan Spanje eene koopsom had aangeboden, grooter dan Cuba waard was, bij weigering van dien prijs, beslist zou moeten worden, of het bezit van Cuba door Spanje voor den vrede en het bestaan der Unie niet een gevaar was." Voor de mannen dier partij zou een buitenlandsche oorlog weinig beteekenen, als die een binnenlandsche nederlaag van het zuiden zou kunnen verhoeden. Voor Europa zou *Buchanan's* keuze dus een gevaar kunnen zijn, tenzij deze, eenmaal gekozen, begrijpen mogt, dat hij, aan het hoofd staande eener magtige Unie, ter wille der waardigheid der Republiek, zijne antecedenten eenigzins moet ter zijde stellen.

ASSEN, 5 November.

Heden ontvangen wij de navolgende Telegrafische berigten.

's Hage, 5 Nov. Door de Staten van Noord-Holland is de heer *Bosch van Drakestein* herkozen als lid van de Eerste Kamer.

Rusland wil op de Finsche kust vestingen bouwen; Engeland is daar tegen.

De Britsche vloot in de Zwarte zee heeft versterking van eenige schepen ontvangen.

De Romeinsche legatien zijn thans, behalve de steden Boulogne en Ancona, door de Oostenrijkers ontruimd.

De Regering heeft aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal toegezonden:

1o. Een wets-ontwerp, strekkende om de vrijstelling van 19 twintigsten van den accijns op turf en steenkolen uit te strekken tot smederijen, stoomwerktuigen en een groot aantal andere fabrieken, trafieken en inrigtingen, in de voordragt opgenoemd, voor wier instandhouding of ontwikkeling het deelgenootschap in die bevoorregting noodig geacht wordt, waarbij tevens eenige algemeene bepalingen omtrent dien vrijdom worden voorgesteld;

2o. Een wets-ontwerp, strekkende om de belasting van het griffieregt in hoofdsom en opcenten af te schaffen, ook met bedoeling, om het verkrijgen van regt voor de ingezetenen minder kostbaar te maken;

3o. Een ontwerp van wet, waarbij Drenthe gemagtigd wordt, om voor zijne kas, ook over 1857, zeven provinciale opcenten op de grondbelasting en twee opcenten op de belasting van het personeel te heffen.

Amsterdam. Dingsdag, 4 Nov. Op de beurs van heden was de slotkoers der **effecten** als volgt:

Nederl. 2½ pCt. 61⅞ percent. Dito 4 pCt. 92¾ percent. *Rusland* bij Hope en comp. 1798 en 1816 5 pCt. 102$^{3}/_{16}$ percent. *Oostenrijk* Metalliek 5 pCt. 72⅛ percent.

Eene opgave van het bedrag der schoolgelden van de openbare scholen, zooals die nu overal in het land gedaan is, volgens aanschrijving van Z. Exc. den Minister van Binnenl. Zaken, *alleen over den jare* 1855, geeft reeds aanleiding tot zeer verschillende uitkomsten. In Drenthe ontvangen de onderwijzers eene vaste som voor schoolgeld, hetzij dat de kinderen al of geen gebruik van het onderwijs maken. Zij hebben er, om de inkomsten, geen belang bij, of er mazelen heerschen of andere epidemiën bestaan. In Groningen worden de onderwijzers betaald overeenkomstig de ter school gaande kinderen. Moet het gouvernement daardoor niet tot zeer onvolledige opgaven komen, waarop hoegenaamd geen stelsel kan gebouwd worden? In Drenthe ziet het er ongunstig met het openbaar lager onderwijs uit. Op de gehuchten kan men hier en daar geene onderwijzers meer bekomen. Worden er onderwijzers voor eene vacature opgeroepen, er komen geene sollicitanten. Ondermeesters zijn er ook zeer schaars te vinden. Het schijnt, dat de lust tot opleiding voor het vak van onderwijs vermindert. In October verschenen maar twee personen voor de commissie van onderwijs, om geëxamineerd te worden voor den vierden rang. Een en ander is het gevolg van den druk der tijden, omdat de inkomsten van tweehonderd gulden, zooals onderwijzers in vele gehuchten hebben, die vroeger in het onderhoud van ongehuwde personen konden voorzien, thans daartoe geheel ontoereikend zijn. Eene nieuwe wet, waarbij de inkomsten geregeld worden, is volstrekt onmisbaar.

— Volgens berigten uit Batavia is de heer *N. Hofstede* door den Gouverneur-Generaal van Neerlands-Indie benoemd tot secretaris der residentie Zuid- en Oost. Afdeeling van Borneo, tevens vendumeester aldaar.

— De bevolking in de gevangenis alhier bedraagt thans 117 personen; de grootste bevolking, die tegelijk aanwezig was, beliep 138 personen, waaronder zes kinderen; zonder ophooping kan het gestictht 86 personen bevatten.

— Gisteren morgen is alhier een bedelaars-kolonist aangehouden, die uit de kolonien te Veenhuizen was gedeserteerd en uit een land van Jhr. Mr. *H. J. L. van der Wijck* het vooreinde van een ploeg had ontvreemd, met het doel, om in de gevangenis te komen en niet naar de Kolonien terug behoeven te keeren; hij trok het gestolene midden door de stad en vestigde daardoor weldra de aandacht van de policie op zich. Ondervraagd naar de wijze, waarop hij in het bezit van bedoeld voorwerp gekomen was, bekende hij dadelijk, dat hij uit de Kolonien gedeserteerd was en diefstal had gepleegd. In de kamer van de geregtsdienaars gebragt, vernam hij daar, dat hij misschien weder naar de Kolonien zou gebragt worden. Om dit te voorkomen, sloeg hij een paar groote ruiten in, en begreep nu genoeg misdreven te hebben, om het vurig verlangde voorregt deelachtig te worden, van in de gevangenis te worden opgenomen. Hij had het genoegen zijn wensch vervuld te zien.

— J.l. Zaturdag is door het bestuur der gemeente Beilen de benoeming van *H. C. Winters* tot opzigter bij de daarstelling van den klinkerweg van Assen naar Beilen goedgekeurd.

* **Oosterhesselen, 1 Nov.** Heden was men in den tuin van *H. R.* bezig met het uittrekken der gele winterwortelen. Vrij diep was de grond in het voorjaar omgegraven, en toch zag en ondervond men, dat dezelve wel dieper had behooren omgespit te zijn, want vele wortelen hadden de verbazende lengte van 5 tot ruim 7 palmen. Wil men dus hiernaar te rade gaan, zoo grave men voor deze wortelen den grond tot eene aanmerkelijke diepte om.

* **Frederiksoord, 3 Nov.** De heer *H. Faaken*, onder-directeur en oudste ambtenaar alhier, vierde den 29 Oct. zijn 76e verjaardag; als iets zeldzaams daarbij kan men berigten, dat te gelijker tijd met hem verjaarde zijne dochter en kleindochter, en dat alle drie juist 28 jaren in ouderdom verschillen.

* **Staphorst, 3 NOv.** Tengevolge van verregaande baldadigheid aan de telegraaf gepleegd is op gisteren alhier eene publicatie voor de gezamentlijke kerkdeuren afgekondigd, waarbij alle personen van eenigen invloed werden aangemaand krachtdadig mede te werken ter bevordering der openbare orde en veiligheid. Bij onverhoopte teleurstelling, werd de gemeente daarbij met militaire inlegering bedreigd, tot schade en schande in betrekking tot de omliggende gemeenten.

* **Heerenveen, 1 Nov.** Gisteren had alhier het vergelijkend examen plaats voor de vacante school te Jubbega Schurega. Van de 19 sollicitanten die zich voor die betrekking hadden aangegeven waren er 14 opgekomen. Allen gaven voldoende blijken van bekwaamheid; doch na afloop van 't examen bleek, dat het meest hadden uitgemunt: *Argelo* te Nijensleek, *de Jong* te Bovenknijpe en *Jansma* te Makkum, uit welk drietal binnen kort eene keuze zal gedaan worden.

Meppel, 4 Oct. De reeds onderscheiden dagen geheerscht hebbende buitengewone windstilte begint hare nadeelige zijde in onderscheiden opzigten te doen gevoelen; daar de molens niet meer kunnen malen, beginnen de bakkers gebrek aan meel te krijgen. Ook vele schippers, die de Zuiderzee bevaren, gevoelen het nadeelige der langdurige windstilte, velen moeten onderscheidene dagen achter elkander stil liggen, hetgeen vooral te bejammeren is in een tijd, waarin nog veel turf van deze streken naar Holland moet worden afgescheept.

* Hoe gevaarlijk het is, een brandend nachtlichtje op de beddeplank te plaatsen, vooral als zulks niet met de vereischte zorg geschiedt, daarvan had men in het laatst der vorige week hier een regt waarschuwend voorbeeld; zekere *M. H.* begaf zich met een klein kind des avonds naar bed en nam een lichtje met zich naar de beddeplank, terwijl zijne vrouw was geroepen een burenpligt te vervullen; het lichtje is eenigen tijd daarna van zijne plaats op het bed gevallen, misschien ter oorzaak, dat de man met zijne voeten tegen het beschot heeft gestoten, waardoor het bed in brand geraakt is; het kindje werd het eerst door het ongewone schijnsel ontwaakt en begon gelukkig angstige kreten te doen hooren, waardoor de vast ingeslapen vader eindelijk ook ontwaakte en een zeer dreigend gevaar nog tijdig ontkwam. Nog slechts eenige oogenblikken en het ware welligt voor altijd te laat geweest.

* De door H.H. Burg. en Weth. aangebodene begrooting der inkomsten en uitgaven dezer gemeente over den jare 1857 bedraagt in inkomsten en uitgaven *f* 34.190.95. Zij is mitsdien bijna *f* 2500 minder dan die van het loopende jaar, terwijl de hoofdelijke omslag tot *f* 12000 en alzoo *f* 8000 minder is uitgetrokken, Ook voor het armwezen is ruim *f* 1100 minder voorgesteld; alles getuigt van een zuinig beheer.

PROVINCIALE STATEN VAN DRENTHE.

Vergadering van 4 Nov. 1856.

Te ruim elf uur opent de Voorzitter de Vergadering. Er zijn 17 leden tegenwoordig, nl. de heeren *Pelinck*, *Alingh*, *A. Homan*, *van Echten van Holthe*, *H. J. Carsten*, *J. T. Homan*, *Oosting*, *van Holthe van Echten*, *C. W. E. Kijmmell*, *Prins*, *Meursing*, *Nijenhuis*, *Hoenderken*, *Kniphorst*, *Sluis*, *L. Homan* en *de Milly*.

Daar er geen genoegzaam aantal leden tegenwoordig is, om te kunnen vergaderen, verzoekt de Voorzitter den Griffier de namen der afwezige leden, ingevolge het Reglement van orde, voor te lezen en verdaagt daarop de Vergadering tot Donderdag aanstaande des voormiddags te elf uur.

REGTSZAKEN.

Provinciaal Geregtshof van Drenthe.

1 Nov. *C. L. Potvliet* en *A. B. Lenos*, kolonisten, zijn schuldig verklaard aan schriftelijke bedreiging met brandstichting van eene woning of ander eigendom, met bijgevoegde voorwaarde, en mitsdien veroordeeld, de eerstgenoemde tot *tien* en de tweede tot *zes* jaren tuchthuisstraf.

Kantongeregt te Assen.

30 Oct. Mevr, *R. V.*, weduwe *J. H.*, wonende te Rolde, gedagvaard geweest ter zake: dat den 14 Aug. jl. door de opzieners der jagt en visscherij *G. F. Struzenou*, *J. H. Niemeijer* en *H. G. Jager* achter in de behuizing, door haar bewoond wordende, aanwezig is bevonden eene duiventil, waarin zoogenaamde veldvlugters hun verblijf hielden, zonder dat zij tot de oprigting daarvan de toestemming des Konings had verkregen, als niet bewezen *vrijgesproken*, de kosten te dragen door den Staat.

ADVERTENTIEN.

Getrouwd:

W. THOLEN,
Onderwijzer te Zellingen,
met
H. G. LANGELO.

Zuidbroek, 30 October 1856.

De ondergeteekende mede-eigenaren roepen bij deze op de GEWAARDEN in de **MARKTE VAN WACHTUM** tot het houden **eener vergadering** in het BOERHUIS aldaar op DINGSDAG den 11den dezer, voormiddags 10 ure, ten einde **VOLMAGTEN** te benoemen tot het sluiten van een CONTRACT met de Drentsche Kanaal-maatschappij over den afstand der voor dat Kanaal benoodigde **marktegronden**, en om wijders nader te beraadslagen over de voorgenomene MARKE-SCHEIDING.

Dalen den 4 November 1856.

E. Z. OLDENBANNING.
J. A. TEN HOLTE.

Nederlandsch Zendelinggenootschap.
Afdeeling Classis Meppel.

Openlijke vergadering op Woensdag den 12den November e.k. te elf uur in de kerk te Koekange.

De opwekkingsrede zal gehouden worden door *J. W. E. Ebbinge*, predikant te Wapserveen.

Ieder, die in de gelegenheid is, en belang stelt, wone deze godsdienstoefening bij.

Een uur voor en terstond na de godsdienstoefening is de Vergadering der leden.

Namens het Bestuur der Afdeeling,
J. J. DAMSTÉ,
Secretaris.

Gezeefde Haard-asch.

Te bevragen met franco brieven bij den BAAS der Mestplaats te Kampen, wonende te Brunnepe.

231ste STAATS-LOTERIJ.

waarvan de **trekking begint** op den **24 November a. s.**, zijn **HEELE en GEDEELTEN van LOTEN** volgens prijscourant te bekomen bij den Kollecteur W. SOMER te Assen.

PERSONEN, genegen om als **DEBITANTEN geadmitteerd** te worden, kunnen zich, voorzien van solide borgtogt, met franco brieven bij bovengenoemden Kollecteur adresseren.

„Dat is ligt te raden," zei de heer Geedens driftig; „en de opening in den muur, die ik heb laten digtmetselen, toont mij duidelijk genoeg, wie zoo lang mijn wijn gestolen heeft."

„Het is waar — het is waar — ja — ik beken het," zeide Hundel, „maar ik smeek u, maak mij niet ongelukkig. Spaar mijn leven, en ik zal alles opofferen wat ik bezit, om u genoegdoening te geven."

„Wat!" riep den heer Geedens; „ellendige oude vrek! gij hebt de vermetelheid gehad om....."

„Hij is mijn vader," viel George hem in de rede, „spaar hem in mijne tegenwoordigheid, ik smeek het u, en geef uwe toestemming tot hetgeen ik hem zal voorstellen. Wat mijn geluk bevordert kunt gij niet beschouwen als eene genoegzame opoffering, vader; maar aangezien gij toch aanbiedt alles te doen wat men van u mogt vorderen, geef nu uwe toestemming tot mijn huwelijk met Rosa, die gij weet dat ik aanbid."

„Uw zoon heeft gelijk," zei de heer Geedens, maar als ik dit als de voorwaarde stel, waaronder ik het gebeurde zal vergeten, is zulks niet omdat ik er op gesteld ben in verbindtenis te komen met een zoo verachtelijk wezen als gij zijt, maar omdat ik mijne dochter gelukkig wil maken, even als ook dezen jongman, die in alle opzigten zoo zeer van zijn vader verschilt."

Hundel was blijde in dezen toestand zijne schaamte te verbergen, door in alles toe te stemmen, wat de heer Geedens hem mogt gevraagd hebben. Deze laatste zond zijne knechten uit de nabijheid, en zeide hun dat hij de kat had gevonden, die zooveel geweld gemaakt had. George bragt zijn vader uit den kelder en naar huis waar hij alle zorg aan hem wijdde, die zijn zwakke staat vereischte.

George en Rosa traden kort daarna in het huwelijk en Hundel ging op het land wonen, waar hij nooit iemand wilde zien. De heer Geedens nam George als compagnon in zijne zaak op, en het jonge paar bewaarde steeds zorgvuldig het vat, waaraan het zijn geluk te danken had.

Allerlei.

Te Worcester heeft de ontdekking eener poging tot vergiftiging van vier getuigen in eene regtszaak groote ontsteltenis verwekt. De zaak heeft zich onder de volgende omstandigheden toegedragen. De sergeant Mariott en de soldaat Barm, beide van het 32ste regement, en een koetsier, H. Tripper genaamd, zijn, benevens anderen, aangeklaagd van een oud gepensionneerde, in het dorp Hemsey woonachtig, 14 p. st. ontstolen te hebben, en moesten daarvoor eerlang voor de assises te Worcester te regt staan. De vier getuigen kwamen dingsdag aan en ontvingen in eene herberg het bezoek van Tripper, die voorloopig onder borgtogt ontslagen was. Heimelijk liet deze bij een droogist 45 greinen opium koopen, om daarmede, naar hij voorgaf, een paard te vergiftigen. Zoodra hij in het bezit van dit bedwelmend middel was, schijnt hij het in eene kruik met ale uitgestort te hebben, die de getuigen besteld hadden. Drie hunner dronken zonder den minsten argwaan, maar zoodra de vierde het glas aan den mond gezet had, trof hem de bittere smaak en riep hij uit, dat er zeker iets in de ale geworpen moest zijn. Nu kregen ook de overigen achterdocht, het koopen van den opium kwam aan den dag en de aanklagt volgde. Intusschen liggen de drie getuigen ernstig ziek.

De alwetende doctor of de goed gedresseerde vrouw.

Tooneelspel in drie bedrijven.
(1 bedrijf. 's Doctors keuken).

Trui komt bijkans buiten adem aangeloopen en roept: „de doctor moet dadelijk bij den sub-ontvanger komen.

's Doctors vrouw. (Deelnemend) Alweder kramp, die arme vrouw!

Trui. Neen geen kramp alleen en 't is ook niet de vrouw maar de sub-ontvanger zelf. Hij heeft een verschrikkelijke buikpijn en 't prikkelt hem in de beenen als of er mieren over loopen.

's Doctors vrouw. De maag van streek!

Trui. Wel zeker! Hij heeft ook hoofdpijn en hij heeft een tong als de keukenmuur na de schoonweek.

's Doctors vrouw. Te veel gegeten zeg ik u en wie weet wat?

Trui. Wel zeker. Varkensgerei en sla.

's Doctors vrouw. Ja, die koolsla!

Trui. Wat koolsla — komkommersla!

's Doctors vrouw. Hoor Trui. Mijn man, die even in de buurt een kies trekt, zal op 't oogenblik komen.

(2de bedrijf. 's Doctors apotheek).

's Doctors vrouw. Gaauw naar den sub-ontvanger Snork. Hij heeft weer buikpijn met een bedorven maag, door varkensvleesch met komkommersla. Hij heeft ook hoofdpijn en 't krieuwelt hem in de beenen als of hij met spelden wordt geprikt.

De Doctor. 't Is goed, adju schat!

(3de bedrijf. Bij den sub-ontvanger).

Doctor. Ja, beste sub-ontvanger, als gij geen diëet houdt, als gij niet vast, sta ik voor niets in.

Sub-ontvanger. Maar lieve Doctor, ik heb immers niets...

Doctor. De maag is in de war, vriend. De pols liegt nooit. Wat hebt gij gegeten? Biecht op!

Sub-ontvanger. Een zeer ligt kostje, met een zacht eitje.

Doctor. (Voelt nog eens den pols.) Een zacht eitje? Neen vriendje, gij hebt iets stevigs gegeten, ja ik durfde het wel wedden, de pols verklapt het, varkens-vleesch gesnoept. De tong zal zeggen of de pols gelijk heeft van Peuteren. Laat eens kijken, vriend! (De sub-ontvanger steekt de tong uit).

Lieve Hemel, daar heb je 't al. Gij hebt ook iets zuurs gepeuzeld, gij hebt sla gegeten, ja gij hebt komkommersla gegeten, begrijp eens, komkommers! Hebt gij geen hoofdpijn, geen prikkeling, krieuweling in de beenen? Geen hoofdpijn? U geschied naar uw werken. Waarom doet gij niet wat ik u altijd voorschrijf?

(*Hij schrijft een recept, groet en vertrekt*)

De sub-ontvanger. Wat een neuswijze pille-lord!

Op DONDERDAG den 6 November 1856, des avonds te 7 uur, zal het hier aangekomen groot

Théâtre Pitoresque,

onder directie van de heeren SIMON en CHARLES, eene VOORSTELLING geven van den **OORLOG IN HET OOSTEN**, in de zaal van den Logementhouder OTTENS, in de *Koppelpaarden* te Assen. Alles zal breedvoerig bij billetten worden bekend gemaakt.

De SCHULDEISCHERS in het Faillissement van JOHANNES DE VRIES te Borger, zoowel bekende als onbekende, de bevoorregte, pand of hypotheek hebbende daaronder begrepen, worden bij dezen OPGEROEPEN, hetzij in persoon, hetzij bij behoorlijk gemagtigden te verschijnen tot het bijwonen der bijeenkomst ter **VERIFICATIE** hunner **SCHULDVORDERINGEN**, welke zal worden gehouden onder voorzitting van den E. A. Heer REGTER-COMMISSARIS in dit Faillissement, op DINGSDAG den *achttienden* November e.k., des voormiddags om *tien* uur, in de AUDIENTIEZAAL der Arr. Regtbank te Assen, ten einde alsdan hunne SCHULDVORDERINGEN ter verificatie aan te bieden.

Assen, 4 Nov. 1856.

De Curator,
Mr. W. TONCKENS.

M. MICHEL

heeft de eer haren geachten BEGUNSTIGERS te berigten, dat van af den 3den November bij haar de **Nieuwste Modellen** van **MANTELS, TALMA'S, CHALESLONGS** en **DOEKEN**, alsmede de **NIEUWSTE STOFFEN voor dit Saizoen**, ter BEZIGTIGING zullen worden aangeboden.

Groningen, 31 October 1856.

SCHOON-OORD, 3 November 1856. Op het Oranje-Kanaal zijn voorhanden ruim

1000 DAGWERKEN TURF:

de prijs is heden bepaald van **f 30.„** tot **f 36.„** het **DAGWERK.**

THEE DEPOT

uit het Magazijn van

OTTO ROELOFS & ZOONEN

TE AMSTERDAM,

BIJ

J. O. VAN HOUTEN

TE ASSEN.

Waar voortdurend even als in genoemd magazijn te bekomen zijn; diverse soorten van zeer **fijne en goed zuivere ORDINAIRE THEEËN**, in pakjes van 2½ en 5 ons, alsmede extra **fijne oranje Pecco** of **bloemen Thee**, echte keizerl. chinesche **supra fijne soulong Thee**, in pakjes van ½ kilo; Bevelende zich ten vriendelijksten aan.

FRANSSEN & Co.

IN MANUFACTUREN EN MODES te *ZWOLLE*,

maken hunne geëerde begunstigers in en om Assen bekend, dat er naar gewoonte eene Jufvrouw van hun te Assen zal komen **uitpakken** met de **NIEUWE MODES** voor het WINTER-SAISOEN, en wel op **Donderdag** den 6 November. Zij zal gelogeerd zijn bij OTTENS in het Logement *DE KOPPELPAARDEN.*

De Notaris Mr. C. E. KNIPHORST te Zuidlaren zal op Zaturdag den 13 December 1856, des voormiddags te 10 uur te Nietap, ten huize van EGBERT WERING,

PUBLIEK VERKOOPEN

Eene **winstgevende STEEN- en PANFABRIEK** met daarbij behoorende **GEBOUWEN** en **LANDERIJEN**, alles staande en gelegen te Ter Heijl, gemeente Roden, nabij de Leek, groot ruim 22 BUNDERS.

IN PERCEELEN EN IN MASSA TE VEILEN.

INMIDDELS UIT DE HAND TE KOOP.

Nadere inlichting te bekomen bij den Heer BURGEMEESTER van Peize en ten kantore van den Notaris bovengenoemd.

Op WOENSDAG den 12 November 1856, 's namiddags 4 uur, ten GEMEENTEHUIZE te Eelde,

PUBLIEKE VERKOOP

van eene nette **BEHUIZINGE, ERF** en daarbij gelegen **GROND**, in de Schelfhorst, onder Paterswolde, toebehoorende aan ARIE KLOEK en Vrouw te Schelfhorst.

Deze Verkoop zal geschieden ten verzoeke van den heer H. H. MENNES te Eelde, als gemagtigde van genoemde echelieden.

Notaris: Mr. C. E. KNIPHORST.

De Notaris VAN LIER zal, op ZATURDAG den 8 November 1856, des avonds te 7 uur, in de Nieuwe Zaal van den Logementhouder KUIPERS te Assen, publiek presenteren te VERKOOPEN, in **ééne zitting en zonder nadere Palmslag:**

1o. Ten verzoeke van P. VAN DOKKUM te Assen:

Eene goed betimmerde **Behuizinge** aan den Rolderweg, Noordzijde, voorzien van **2 Voorkamers, Achterkeukens**, ruime **Zolder, Regenbak** en **Put, Schuur, Koestal** enz., benevens achtergelegen **Tuin**; voorts nog eene daarachtergelegene grootere **TUIN** met een aantal **Vruchtboomen**.

Het HUIS te aanvaarden Mei 1857 en de TUIN dadelijk na den toeslag.

De halve Koopschat kan tegen eerste Hypotheek op het verkochte behouden blijven.

2. Ten verzoeke van HENDRIK RIJFKOGEL:

Een **HUIS**, bestaande uit **2 Woningen** en **Achterhuis** en **Tuin**, benevens daar naast gelegen **LAND**; alles staande en gelegen te Vredeveld, aan den Rolderweg nabij Assen, bij RIJFKOGEL bewoond en in gebruik.

Op DONDERDAG den 13 November des avonds te 7 uur, zullen in het Concerthuis te Assen, publiek worden verkocht:

Ten verzoeke van de Weduwe en erven A. ANDREAE, **een HUIS** met **twee WONINGEN** en **TUIN** aan de Kattengang te Assen

*T*en verzoeke van den heer C. W. A. THURKOW, **een akker BOUWLAND**, op de Esch te Peeloo.

Assen den 4 November 1856.

A. W. VAN HOLTHE TOT ECHTEN,
Notaris.

VEENEBUIREN.

De Notaris TADEMA zal, op DINGSDAG, 11 November e.k., voormiddags elf uur, bij weduwe J. M. SCHURER te Makkinga, VEILEN:

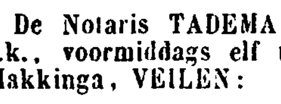

Eene zeer vruchtbare **ZATHE en LANDEN**, in de Veenebuiren te Makkinga, waarvan de Verkoopboekjes bij hem NOTARIS zijn te bekomen.

LEEGDUURSWOLD.

De Notaris TADEMA zal, op VRIJDAG den 14 November e.k., om 12 uur, bij weduwe J. M. SCHURER te Makkinga, VEILEN:

1. Twee **HUIZEN** en eenige **LANDERIJEN**, op Leegduurswold, van de weduwe THOMAS BOELENS OOSTERLOO en Kinderen, in 14 perceelen.
2. Een **BOSCH, GOREN, KAMP** en eenige **HEIDE**, aldaar, van HALBE WESTERHOF en Broeders, in 4 perceelen.

en 3. Ten verzoeke van den heer Notaris ATTEMA te Oldeberkoop: Eene kamp **LANDS**, *EERNSTKAMP* genaamd, op Buttinga, van den heer G. L. BROUWER, in perceelen.

De Verkoopboekjes zijn 8 dagen voor de Veiling bij den Notaris TADEMA te bekomen.

HAULE.

De Notaris TADEMA zal, op DONDERDAG den 20 November e.k., 's namiddags 2 uur, bij F. DE GROEN te Donkerbroek, VEILEN:

Eene **ZATHE** en **LANDEN**, in besten staat van bebouwing, waarvan de HUIZINGE sedert kort veel vertimmerd en zeer doelmatig ingerigt is, liggende nabij de Kerk te Haule, door HENDRIK H. WOUDSTRA bemeijerd, grootendeels onmiddelijk te aanvaarden; — verdeeld in perceelen, volgens daarvan te maken Verkoopboekjes.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der Gemeente Assen,
doen te weten:
dat, ZATURDAG den 15 November eerstkomende, des avonds te zes ure, in het GEMEENTEHUIS alhier, BIJ ENKELE INSCHRIJVING zal worden

AANBESTEED:

Het GRAVEN van een WIJK in 't VENINGERLAND, met KOLK en WEGEN ter wederzijden;

overeenkomstig VOORWAARDEN ter inzage voorliggende ter SECRETARIE te Assen, te Smilde bij AALJE LUXWOLDA en te Kloosterveen bij HENDRIK BAKKER.

Assen den 3 November 1856.

Burgemeester en Wethouders voornoemd:
De Burgemeester,
H. J. OOSTING.
De Secretaris,
KIJMMELL.

Een ingezonden artikel in de Zondags-Editie in het *Handelsblad* van 20 October heeft zoowel onze tevredenheid als ontevredenheid gewekt, maar over het geheel zijn wij met den inhoud zeer in onzen schik. De Revalenta wordt daarin geprezen, het Verkoophuis, althans zijne wijze van adverteren, gelaakt; een practiserend Geneesheer (die zekerlijk bij de Redactie niet onbekend zal zijn) zegt:

„Zoo mag de geneeskundige, bij wien het heil van zijne lijders op den voorgrond staat en het algemeen welzijn de hoogste wet zijn moet, daarom de heilzame werking der Revalenta niet loochenen, waar hij die bij eene herhaalde ondervinding heeft leeren kennen, gelijk bij den schrijver dezer regelen het geval is.

„Ik zie niet in, waarom de geneeskundige willens en wetens de oogen moet sluiten voor het goede, dat deze plantenstof sticht, omdat hare werking door leeken eeniglijk uit winzucht, overdreven gunstig wordt voorgesteld.

„Schrijver dezes, vroeger niet alleen geen lofredenaar, maar een verklaarde tegenstander der Revalenta, zoo lang hare gunstige en somtijds zeer geneeskrachtige eigenschappen hem niet waren gebleken, kan echter thans gerustelijk verklaren, dat de Revalenta door hem bevonden is niet te zijn erwten-, boonen- of linzenmeel, vermengd met zetmeel, arrowroot, enz., alle welke middelen volkomen onwerkzaam door hem werden bevonden in die gevallen, waarin hij vervolgens van de Revalenta eene uitstekende werking mogt zien, maar dat naauwkeurige onderzoekingen en proefnemingen van deskundigen de Revalenta hebben leeren kennen als het fijne meelpoeder van eene in Arabie en Oost-Indie groeijende boomvrucht, dat zelfs volgens de verklaring van twee vroegere sterke antagonisten van de Revalenta, Apotheker TRECKLINGER en Dr. LOHMEIJER, een ligt verteerbaar zacht voedend middel is, hetwelk bij zwakte van maag en ingewanden groote diensten zal bewijzen."

Maar hij zegt ook, dat de Advertentien, die ze voor alle ziekten aanprijzen, kwaad aan eene anders goede zaak doen. Wij kunnen hier geene vertoogen leveren, om te bewijzen, dat wij niet meer gezegd hebben, dan waartoe wij geregtigd waren; onze Advertentien waren gemotiveerd; wat wij van den beginne af gezegd hebben zeggen wij nog; wij bleven altijd getrouw aan eenvoudigheid en waarheid, en hoe „een practiserend Geneesheer" ook met het woord kwakzalverij schermt, de opmerkzame lezer zal het weinig geambitionneerde ephitete eer op hem dan op ons toepasselijk vinden. Hij toch bekent, dat hij eerst een hevig tegenstander van de Revalenta was, en nu, nu hij door toevallige omstandigheden, door overtuiging en publieke opinie zich genoodzaakt ziet der Revalenta regt te laten wedervaren, werpt hij zijn wrok op het Verkoophuis: het arme Verkoophuis, dat met zooveel moeite en opofferingen jaren lang de Revalenta tegen hem en zijne Collega's, tegen Apothekers en allerhande namakers verdedigde, dat na eene lange stormachtige reis eindelijk met zijne verongelijkte Revalenta in veilige haven binnengeloopen is, moet er nu maar uitgeknikkerd worden en de Apotheek moet voortaan het Asyl der in gunst gekomen Revalenta zijn, daar moet zij staan naast de Chinine, Strijchnine, Rottenkruid, enz. enz.

Dankje vriendelijk Doctor, voor je goede intentie, maar wij hopen, dat anderen menschlievender en regtvaardiger denken; wij tellen eene menigte Apothekers onder onze Correspondenten en Dépôts, en zullen gaarne aan allen Revalenta verkoopen, maar de Revalenta is onafscheidelijk van het Verkoophuis. Laat het Verkoophuis deelen in den roem, dien de genezing uwer patienten door Du Barry's Revalenta u verwerven zal; de Angelsteins, Gattikers, Wurzers, Nerands en vele anderen doen het ook wel en voorwaar, gij zoudt al heel pretentieus moeten zijn, als gij met zulke namen den uwen ons nog onbekenden niet gaarne op eene lijn geplaatst zoudt zien.

VERKOOPHUIS.

BURGERLIJKE STAND.

Hoogeveen, 26 Oct.—2 Nov. Ondertr. J. Vowinkel met E. Booij. — Geh. H. Spijkerman met H. Karstenberg. — Bev. A. Metselaar geb. Hartman, van d.; H. Scholtemeijer geb. Stoter, van d.; H. Bomert geb. Bollink, van d.; M. Ooms geb. Rouw, van z.; A. Schonewille geb. Kikkert, van d.; L. Kleine geb. Swiers, van d.; R. Hilbers geb. Glitsch, van d.; A. J. Veldstra, ongeh., van d. — Overl. Jentje Hars, ongeh., ongeveer 32 j. Voorts is aangegeven een levenloos kind van Harm Steen en Elsje Pol.

MARKTBERIGTEN.

GRONINGEN, 4 November.

Tarwe, Jarige	70	N.pd.	/ 13.25	Boekweit, zand 60 N.pd.	/	5.60
„ N. Oml.	68	„	„ 8.90	„ „ 62 „	„	6.10
dito.	70	„	„ 9.65	„ zwarte 60 „	„	5.40
„ „ Old.	66	„	„ 7.50	„ veen 62 „	„	5.80
„ „ „	70	„	„ 9.50	Paardeboonen..	/ 5.50	à 7.25
Rogge, N. Inl.	60	„	„ 5.80	Groene Erwten.	„ 00.00	à 00.00
„ „ „	64	„	„ 7.00	Graauwe „	„ 00.00	à 00.00
„ „ „	66	„	„ 7.60	Koolzaad . . .	/ 12.00	à 15.75
Haver, N. dikke	40	„	„ 3.60	Gort, grove .	„ 10.25	à 11.00
„ „	42	„	„ 3.80	Gort, parel ,	„ 13.50	à 15.50
„ Voer	36	„	„ 3.15	Olie, raap p. vat	„ 53.00	à 00.00
„ „	40	„	„ 3.55	Raapkoeken.		à —.—
„ Zwarte	36	„	„ 3.05	Lijnkoeken	—.—	à —.—
„ „	38	„	„ 3.25	Boter ¼ ton. . . .	—.—	à —.—
Garst, N. wint.	54	„	„ 5.20	Boter ⅛ „		à —.—
„ „ „	56	„	„ 5.70			
„ „ zomer	56	„	„ 5.35			
„ „ knob.	60	„	„ 6.20			

Tarwe zeer flaauw en tot de verlaagde prijzen bijna onverkoopbaar. Rogge en Boekweit alleen bij klein gerijf in een doen. Garst slap, Winter 30 cents, Zomer dito 15 cents en Knobbe 10 cents lager traag afgaande. Haver als genoteerd slepende afgegaan. Boonen prijshoudend. Gort in een doen. Koolzaad in een doen.

ZWOLLE, 31 Oct. Tarwe / $12,37^5$ a / 00,00 — Rogge / 7,70 a / 0,00. — Boekweit / 6,95 a / 0,00. — Nieuwe Aardappelen / $1,82^5$ a / 0,00. — Boter per ⅛ ton / 23,75 a / 00,00; per ℔ / 1,11¼ a / 0,00.

OLDEMARKT, 1 Nov. Boter ¼ v. / 50.50 a 00.00.

HEERENVEEN, 1 Nov. Rogge / 6.85 Boter p. ¼ v / 51.00.

NOORDWOLDE, 30 Oct. Rogge f 7.50 a f 8.00. — Boekweit f 7.25. — Boter per N. ℔ / 0.97 a / 1.20.

STEENWIJK, 3 Nov. Rogge / 6.90 a / 8,00. — Boekweit / 6,00 a / 7,50. — Boter per ⅛ ton / 24.00 a / 00.00.

OOSTERWOLDE, 3 Nov. Rogge f 7.00 tot f 5.75. Zandboekweit f 7.30 tot f 6.00. Veenboekweit f 6.10 tot f 4.60.

MEPPEL, 30 Oct. Rogge f 7,50 a f 8,50 Boekweit f 6,25 a f 7,25. Boter 1½ N. ℔ f 1,60 a f 1,80. Boter per ⅛ vat f 22,00 a f 24,00.

AMSTERDAM, 31 Oct. TARWE flaauw met weinig handel; 128 ℔ oude bonte Poolsche f 490; 132 ℔ Kubanka f 370. — ROGGE tot vorige prijzen. Petersb. iets lager met vrij redelijken handel, 118 ℔ Petersb. f 230; 118 ℔ dito f 228; 120 ℔ Archangel f 335; 147/2 ℔ nieuwe Inl. f 250. — GARST en HAVER zonder handel. — BOEKWEIT weder lager afgegeven; 117 ℔ Gordijker f 232. — KOOLZAAD £ 1 hooger betaald, Friesch £ 67; Holsteinsche £ 81½ a 75; Fransch £ 81; op 9 v. Olie in Oct. en Nov. £ 87½. — LIJNZAAD prijshoudend met goeden handel, 111/12 ℔ Koningsberger f 11½; 108/9 ℔ Petersburger f 355, 104/5 ℔ Archangel f 335; 106/7 ℔ dito f 340, 345; 105/6 ℔ dito f 340, 345. — RAAP- en LIJNOLIE weder merkelijk hooger betaald. Raapolie op 6w. f 57¼; Vlieg. f 56, 55½; 1o. Nov. f 54¼, 55, 54½; Dec. f 52, 53, 52½; Mei f 49, 48¾. Lijnolie op 6w. f 54¼; Vliegend f 53, 54; 1o. Nov. f 53, ½; Dec. f 45, 44½; Voorjaar f 39, ¾. — HENNEPOLIE op 6w. f 50¼; Vliegend f 49. — RAAPKOEKEN per 1040 stuks f 105. — LIJNKOEKEN per 104 stuks f 9 a 14.

SCHIEDAM, 1 Nov. MOUTWIJN f 24 per vat contant met weinig verkoopers. — JENEVER 100 pct. Amst. proef f 29 a f 29½ per vat contant.

PRIJSCOURANT DER EFFECTEN.

AMSTERDAM, 3 *November* 1856.

			GEBLEVEN.				GEBLEVEN.
Nederl. W. S.	2½	pct.	61⅞	*Polen.* Oblig.	4	pct.	76½
„ „	3	„	73⅝	*Spanje.* Oblig.	1¼	„	23 3/16
„ „	4	„	92¾	Obligatiën	3	„	41 3/16
Amort. Synd.	3½	„	89	Binnenl.	3	„	37¼
Handelm.	4½	„		Amortisable			6¼
O.I. Leening	4	„	92¼	Bewijz. Coup			5 5/16
Aand. Holl. Spoorw.				*Oostenrijk*,			
Aand. Rijn Sp.	4½	„		Oblig. Goll	5	„	
Haarl. Moer	5	„		„ „	4	„	
Rusl. Ob. Hope	5	„	102⅛	„ Metal.	5	„	73
Dito 1828/29	5	„	101½	„ „ N.	5	„	82¼
Dito 1831/33	5	„	92	„ „	2½	„	37 13/16
Dito 1840	4	„	83⅛	*Belgie*, Cert.	2½	„	
Cert. Stieglitz	4	„	82¼	Rothschild	2½	„	51⅛
Ins. in Assign.	6	„		*Portug.*, Oblig.	3	„	43 13/16
Cert. van dito	6	„	62⅝	„	4		
				Amerika Bank-Act.			

Des sub-ontvangers vrouw. Wat een klare kerel! Hoe drommel weet hij dat toch zoo alles. De kunst gaat ver.

Sedert de ontdekking van goud in Australie, is de publieke aandacht van Nieuw-Zeeland afgetrokken, dat intusschen aanmerkelijk is vooruitgegaan. Voor ongeveer zestig jaren nog werden deze eilanden door stammen kanibalen bewoond, die men voor menscheneters hield; thans zijn zij op zijn Europeesch gekleed en vereenigen zich des zondags in hunne kerken. Deze inlandsche stammen leverden elkander eertijds aanhoudende gevechten en de rijkdom der overwonnenen ging tot de overwinnaars over. Thans is overal eensgezindheid en de inboorlingen geven zich aan de vreedzame bedrijven van handel en industrie over, terwijl zij in hunne overeenkomsten de strengste eerlijkheid in acht nemen. Ieder jaar brengen 150 kustvaarders de voortbrengselen van het land in de haven van Auckland. Eerst in 1813 werd het Christendom er door de zendelingen ingevoerd — en onder den invloed van deze werden de zeden zachter; zij werden met de Europesche industrie, gewoonten en handel gemeenzaam. Toen zij grooten last van zeelieden en ontsnapte bannelingen van Nieuw-Zuid-Walis hadden, verzochten zij de bescherming van Engeland. Er werd een tractaat voor twintig jaren gesloten, waarbij zij de gansche souvereiniteit der eilanden aan de Britsche kroon afstonden, onder voorwaarde, van de inwoners in hunne personen en bezittingen te beschermen. Sedert is de voorspoed der eilanden met de bevolking steeds toegenomen. De bevolking is van 50.000 tot 180.000 personen geklommen, waaronder 50.000 Europeanen. Sir Robert Peel zeide: »Nieuw-Zeeland is bestemd, om het Groot-Brittanje der Zuidzee te worden.

Twee matrozen, een Ier en een Engelschman, kwamen, bij den aanvang van een zeeslag [illegible], dat de een den ander, in geval van verwonding, [illegible]. Kort daarop werd den Engelschman een been afgeschoten, waarop hij Paddy [illegible] verzocht hem [illegible] te dragen. Paddy voldeed [illegible] maar het d[illegible] kanonskogel beroofde den armen drommel ook van zijn hoofd. Paddy, die van dit laatste in 't geheel niets vernam, droeg zijn vriend rustig verder voort tot dat iemand, die hem bespeurde met een romp zonder hoofd, vroeg waar hij naar toe ging. »Naar den doctor!" hernam de officier. »Hoe, domme ezel, de man heeft zijn hoofd verloren." Toen hij dit hoorde, nam Paddy het lijk van zijne schouders, en het opmerkzaam beschouwende, zeide hij: »Bij mijn eigen ziel, 't is waar, maar hij vertelde me toch dat het zijn been was."

Te Afschaffenburg hield voor een hôtel daar ter plaatse een rijtuig met 4 paarden stil, en eene dame steeg er uit. De vreemde taal, welke de dame, ongeveer 20 jaren oud, sprak en haar gedwongen voorkomen, wekten de nieuwsgierigheid van den logementhouder op. Daar niemand haar verstaan kon, werd de policie van hare aankomst verwittigd, en nu bleek het weldra, dat zij eene Hongaarsche was.

Tot aan haar zesde jaar herinnerde zij zich, dat zij op een slot, met vier torens versterkt, in de nabijheid waarvan een dijk en een park zich bevonden, opgevoed was geworden. Toen was er een man met een baard in 't slot gekomen, die haar met allen spoed naar een ver van daar gelegen onderaardsch verblijf had gebragt, alwaar zij in gezelschap van eene oude dame, die uiterst zelden met haar en niet anders dan Hongaarsch sprak, verder veertien jaar heeft doorgebragt.

Toen is zij, onder geleide van denzelfden man, die haar uit het slot haalde, naar Afschaffenburg gereden.

Nadat alle tot nu toe gedane onderzoekingen vruchteloos zijn gebleven, meent men thans op een beter spoor te zijn en haar in verband te brengen met die onbekende, welke op het slot S., in het krassoer komitaat opgesloten is geweest.

Spoedig zal het nu blijken of de vele vermoedens en geruchten, welke over deze zaak loopen, grond geven om te komen tot de ontdekking eener gepleegde strafbare daad ten haren opzigte.

[illegible], de beroemde humorist, eens gevraagd werd, hoe hij [illegible] onder welken hij schrijft, antwoordde hij, dat hij een broeder had, die veel gelijkenis had met Mozes uit den predikant van Wakefield, en dien hij daarom Mozes pleegde te noemen. Een zusje van beiden, dat nog niet goed konde spreken, was gewoon hem Bozie of Boz te noemen. Deze eenvoudige omstandigheid bragt den beroemden schrijver op de gedachte, onder dien naam zijne eerste lettervrucht het publiek aan te bieden. Toen hij zijne eerste pogingen met bijval bekroond zag, ging hij voort onder dien naam te schrijven.

»Ach, help! help! daar valt mijne vrouw in 't water!"

»Geen nood, vriend, zij drijft op de crinoline rokken en houdt, zoo gerust is zij daarop, de parasol boven 't hoofd."

»Die ellendige rokken!"

Raadsels en Charades.

XX. Mijn karakter is zeer verschillend, al nadat ik voorkom. Nu eens ben ik een ieders vriend, en zoekt men mij om strijd, dan weder zoekt men mij te ontvlieden als de pest. Nu eens verspreid ik leven en vreugde rondom mij en ben ik van het grootste nut; dan weder verspreid ik onheil en verderf, ja niet zelden waart de dood in mijn gevolg.

XXI. Ik ben een beest dat in de Nederlanden,
Niet dan zeer zelden wordt gezien.
En zoo dit al gebeurt, ben ik altoos in banden,
Want waar ik vrij, zou elk mijn bijzijn vlien.
Indien ik van mijn naam, het eerste lid moet derven,
Ziet gij mij voorts hervormd, in een hoedanigheid,
Die ieder boven al, moet trachten te verwerven,
Alzoo men anderzints een eerloos leven leidt.

Gedrukt bij **GRATAMA** te Assen.